

บทนำ

“...เอาละนะครับทุกคน เรามาถึงจุดเซฟกันแล้วตอนนี้ สำหรับวันนี้ผมก็ขอพักเอาไว้เท่านี้ก่อน ขอบคุณทุกคนที่เข้ามา รับชมกันด้วยนะครับ ถ้าชอบก็อย่าลืมกดไลก์กดซับสไคร์กันด้วย นะครับ แล้วเจอกับผม ‘สไลม์สไมล์’ ได้ใหม่ในคลิปหน้า แล้วจะ รอเจอทุกคนนะครับ”

พูดจบปิดท้ายคลิปอย่างสวยงามแล้วผมก็กดปุ่มหยุดอัด วิดีโอพร้อมกับขยับเมาส์ เปิดโปรแกรมตัดต่อ เตรียมทำวิดีโอที่จะ ลงในคืนนี้อย่างรวดเร็วเพื่อจะได้มีอะไรใหม่ๆ มาลงในช่องชาแนล ‘SlimeSmileS’ ของผมเอง ช่องนี้ผมเปิดไว้ในยูทูปเมื่อช่วงปีที่แล้ว ผมอัดคลิปวิดีโอ เล่นเกมอะไรมาลงเรื่อยๆ ส่วนผลการตอบรับก็ เรียกได้ว่า...อืม พอไปวัดไปวา

“ทำอะไรของนายวะ ‘ไอ้มิว’ เห็นนั่งคุยอยู่กับตัวเองได้ทุกวี ทุกวัน”

ระหว่างที่ผมเริ่มลงมือตัดต่อวิดีโอของตัวเองก็เป็นเวลาเดียว

กับที่รุ่มเมทซึ่งเข้าหอยู่ด้วยกันเดินออกมาจากห้องน้ำพอดิ เส้นผมบนหัวลู่ลงเพราะยังขึ้นจากที่สระผมมา ผ่าขนหนูผืนเล็กพาดอยู่บนปาในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสวมส่วนเตรียมพร้อมนอนเรียบร้อย

ผมหันกลับไปหาอีกฝ่ายพร้อมกับตีหน้ายิ้มเพื่อตอบคำถามนั้น

“ผมไม่ได้คุยกับตัวเองสักหน่อย ‘ฟឹทช’ ก็บอกไปตั้งหลายรอบแล้วว่าแคสต์เกมๆ”

“คืออะไรวะ” พุดพร้อมกับยกผ้าขึ้นมายีหัวเหมือนไม่ใส่ใจคำตอบเท่าไร ผมถอนหายใจออกมาเบาๆ อย่างอดไม่อยู่ เพราะตัวเองได้อธิบายให้เขาไปก่อนหน้านี้อสองรอบแล้ว

“ก็คือการเล่นเกมที่อวดวิดิโอตอนเล่นลงไปด้วยไงครับ แล้วผมขอพีก็รอบแล้วว่าเวลาผมถ่ายอยู่อย่าเดินข้างหลังกล้อง เพราะมันจะดูไม่โปรฯ”

ที่ต้องบ่นเพราะตอนเจ้าตัวกำลังจะไปอาบน้ำ ใ้คุณฟឹทชเล่นเปลือยครึ่งบน คว้าเช็ดตัวผิวปากเดินผ่านกล้องผมไปตอนที่ผมกำลังยิงชอมบี้ในเกมอย่างเมามัน คือหน้าผมในกล้องนี้เคร่งเครียดมาก แต่อะไรคือการที่ฉากหลังมีผู้ชายเปลือยมาเดินผ่านไปอย่างไม่ไยดี มันตัดอารมณ์เกมใหม่

“ใครจะไปรู้กับนายด้วยละ ห้องนี้พีก็จ่ายค่าเช่าครึ่งหนึ่งเหมือนกันนะเว้ย”

นายกรกชหรือว่าฟឹทช...รุ่นพีต่างคณะที่จับพลัดจับผลูได้มาเช่าห้องอยู่ด้วยกัน เป็นเรื่องของความบังเอิญล้วนๆ เพราะตอนผมหาหอพักหลังจากรู้ว่าจะได้เรียนมหาวิทยาลัยนี้แน่ๆ ใ้คุณฟឹทชที่วาก็กำลังหาคนมาแชร์ห้องด้วยเพราะหอแบบห้องเดียวที่เขาอยู่ราคาแพงสูงเกินไปจนเริ่มจ่ายไม่ไหว ก็ได้เพื่อนของเพื่อนพีอีกคนแนะนำเป็นทอดๆ มา เป็นอันว่าผู้ชายสองคนที่แทบไม่รู้จักอะไรกัน

เลยได้มาอยู่ด้วยกัน แต่อยู่กับเขามาได้เกือบเดือน ผมว่าเราก็สบาย ๆ กันทั้งคู่ละ

ถ้าไม่นับไอ้เรื่องที่เขาชอบเดินผ่านกล้องไปมาด้านหลังนะ

“เอาเถอะครับ ผมว่าคนดูเขาคงเข้าใจ” พุดพร้อมกับถอนหายใจนิดหนึ่งก่อนจะกลับไปตัดต่อวิดีโอต่อ เต็มต้องเผื่อเวลาเรนเดอร์ตอนลงวิดีโอในยูทูปอีก แต่น่าจะลงได้ตอนช่วงสองสามทุ่มแหละ ก็ถือว่าทำเวลาดี

“แต่พี่ไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่าทำไมวิทำอยู่นี่น่าจะสนุกตรงไหน” พี่กขยันหัวคิ้วพร้อมกับเดินมาประชิดด้านหลังผม โนมหน้าลงมาใกล้เพื่อดูหน้าจอให้เห็นถนัด ๆ “คนดูมิกก็เหมือนกัน เขาจะสนุกหรือที่ดูมิกเล่นเกม เกมมันต้องเล่นเองไม่ใช่หรือถึงจะสนุก ดูคนอื่นเล่นมันจะไปสนุกอะร้ายยย!”

“หนวกหูนะไอ้พี่กข ออกไปห่าง ๆ เลย” โดนคำพูดแทงใจแล้วถึงกับร้องอ้าว โธ่เว้ย! ผมก็รู้หรือกว่าไอ้ที่นั่นแสบต ๆ อยู่ทุกวันนี้ผลตอบรับไม่ค่อยดีเท่าไรถ้าเทียบกับชาแนลอื่นที่เริ่มต้นมาในเวลาไล่เลี่ยกัน ไม่เห็นจะเข้าใจเลย ผมทำอะไรพลาดตรงไหน คนถึงไม่ค่อยตาม

“ทำไมมิกไม่ลองร้องเพลงอัดคลิปลงดูบ้างล่ะ” ไม่พูดเปล่า รุ่นพี่นิสัยเสียจอมกวนประสาทก็เริ่มหยิกแก้มผมจนยี้ด “แบบนั้นอาจจะสนุกกว่าด้วยซ้ำ”

“ไม่เอาหรือพี่ อายเขา อีกอย่าง...ช่องผมไว้แคสต์เกมเหอะ”

หลังจากตัดต่ออยู่พักใหญ่ ในที่สุดวิดีโอของวันนี้ก็เสร็จสมบูรณ์ ผมกดเล่นเพื่อดูคลิปโดยรวมอีกรอบ น่าจะใช้ได้แล้ว ไม่มีติดขัดอะไร

แต่พอเปิดดูตัวเองแคสต์เกมบนหน้าจอได้พักหนึ่ง พี่กข

ที่นอนเล่นมือถือบนเตียงก็เริ่มไหวตัว หันกลับมาเมื่อได้ยินอะไร
แปลกๆ แวบเข้าหู เขาถามผมเสียงแปลกใจทีเดียว

“เมื่อก็นายว่าอะไรนะมิว”

“อะไรนะครับ” งงสิ ผมยังไม่ทันได้พูดอะไรเลย

“หมายถึงนายในคลิปวิดีโอ”

“อ้อ...” ผมลากเสียงยาว กดย้อนตัววิดีโอเล็กน้อย รู้ดีเสีย
วละว่าพีทชชะดูใจกับคำพูดไหน

*...แล้วถ้าเราเล็งจากระยะตรงนี้ อ้อ! ส่วนเรื่องผู้ชายที่เดิน
ผ่านหลังผมบ่อย ๆ นั้นก็อย่างที่ทุกคนว่ากันนะครับ ผัวผมเอง ปล่อย
เขาไปครับ อย่าไปสนใจอะไรมากรึ ที่นี้ถ้าเราใช้ปืนตัว---*

ผมกดปุ่มหยุดอีกรอบก่อนจะหันไปมองหน้ารุ่นพี่หนุ่มที่เล็ก
คิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ชี้นิ้วเข้าหาตัวเองอย่างงงๆ

“นี่กูไปเป็นผัวมึงตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ผมก็แค่แซวเล่นเท่านั้นแหละพี่” พูดแล้วอดไม่ได้ต้องแบ่ปาก
“คอมเมนต์ผมมีแต่คนพูดถึงพี่กันหมดเลย แม่ง โคตรไม่ยุติธรรม ที่
พี่ทำก็แค่เดินไปเดินมาหลังกล้องเท่านั้นเอง”

“ทำไ้ได้วะ ก็คนมันหล่อ”

“ถ่อมตัวหน่อยก็ดีนะครับ”

“แต่มึงพูดแบบนี้มันอวดคิลิปไป จะไม่เป็นไรหรือวะ” พีทชเริ่ม
กลิ้งตัวไปหยิบหมอนข้างจากเตียงผมมากอดบนเตียงตัวเอง นิสัย
ไม่ดี ชอบแย่งหมอนข้างคนอื่นใช้ตลอด “เดี๋ยวก็โดนเข้าใจผิดหรอก”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่ มันก็แค่ขำๆ” ผมยกมือขึ้นโบกไปมาใน
อากาศ “ยังไงคนเขาก็รู้กันอยู่แล้วแหละว่าแค่มุข โห้ะ! เวลาขนาดนี้

แล้วเหรอ ผมไปอาบน้ำบ้างดีกว่า”

“ให้ผัวช่วยขัดตัวใหม่ครับ” พูดพร้อมกับส่งยิ้มยิววนมาให้ มือ
ยังกอดหมอนข้างผมแน่น “จะได้สะอาดทุกซอกทุกมุม”

“สันตินเถอะพี แล้วอย่าลืมเอาหมอนมาคืนผมด้วยละ” ผม
ว่าขณะถอดแวนวากับโต๊ะข้างเตียงฝั่งตัวเอง หยิบผ้าเช็ดตัวแล้ว
เดินลือๆ เข้าห้องน้ำ ปล่อยให้ไอ้รุ่นพี่จอมกวนประสาทคนนั้น
หัวเราะไล่หลังมา

ผมรู้ว่าเขากวนประสาท แต่ก็ต้องยอมรับว่าเราเข้ากันได้ดี
ในฐานะรูมเมทเป็นอย่างมาก เรียกได้ว่าเป็นคนที่ผมสนิทด้วยที่สุด
ในมหาวิทยาลัยนี้แล้ว ถึงแม้จะเพิ่งรู้จักเขามาเดือนหน้อยๆ เท่านั้น
ก็ตาม อย่างไรก็ตาม...ก็มันต้องอยู่ด้วยกันทุกวัน ถ้าเข้ากันไม่ได้ก็คง
ไม่ต่างจากตกรกทั้งเป็น

แต่เรื่องพี่กษณะ ช่างมันเถอะ

ผมอยากรู้แล้วว่าคิปรอบนี้คนดูจะมีพี๊ดแบ็กว่าไง

สาธุ...ขอให้รอบนี้มีคนเม้นท์เยอะๆ ยอดวิวพุ่งๆ ยอดซับ
รัวๆ ด้วยเถอะ

อยากดั่งแบบแคสเตอร์คนอื่นๆ เขาสักที

บทที่ 1

ผมเบิกตากว้าง มองหน้าจอโทรศัพท์ที่ในหน้าแฉัพของยูทูป
ที่เป็นชาแนลของตัวเองอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ยอดวิวสามหมื่นหน่อยๆ นั้น คอมเมนต์เป็นพันๆ นี้ ยอด
ซับสไคร์ที่ขึ้นเกินพันไปแบบไม่รู้ตัว...

ให้ตายสิ! นี่ผมกำลังจะดังแล้ว กำลังจะดังในชั่วข้ามคืน! นี่
ขนาดเพิ่งลงคลิปตัวที่ยอดวิวพุ่งมหาศาลตัวนี้แค่นี้ก็ชั่วโม่งเองนะ

“ไอ้มิว” เสียงเรียกของคนข้างตัวทำให้ผมต้องหันกลับไปหา
อย่างเสียไม่ได้ นี่ ‘ไอ้แก่ง’ หนึ่งในเพื่อนร่วมก๊วนผมเอง เจ้าตัวเตี้ย
กว่าผมไปเล็กน้อย แล้วก็ค่อนข้างเจ้าเนื้อ ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก มัน
เล่นกินทีอย่างกับสุบ “ดูอะไรอยู่วะ มึงเห็นใหม่หรือนั่นจะออก
สอบ”

“เออ จดแล้วๆ” ผมกดปิดหน้าจอมือถือแล้วหยิบปากกามา
จรดลงสมุดอย่างรวดเร็ว “ขอบใจที่เตือน”

“มึงดูชาแนลยูทูปของมึงอยู่หรอ” ว่าพาลางจดตัวคันจิของ

ภาษาญี่ปุ่นลงใส่สมุดยึก ๆ ผมเองก็รีบเร่งมือเพราะเริ่มที่หลังมัน
“เออสิ” หยิบมือถือขึ้นมา แก้วสลิปเปอร์เซนต์คือดูพืดแบ็กของ
ช่องตัวเองนี่แหละครับ

“หมกมุ่นนะมึง”

“แต่มึงต้องไม่เชื่อแน่” ผมพูดเสียงตื่นเต้น “ตอนนี้ยอดซบกุ
เกินพันแล้วเว้ย!”

“จริงดิ” ใ้แก่งทำตาโต นั่นแน่ ใ้นี้ ไม่รู้ชะแล้วว่าเพื่อนกำลัง
จะดัง

“เออสิวะ เดี่ยวจอดเสร็จก่อนแล้วเอาให้ดู ห่า! อาจารย์ลบแถว
แรกไปแล้ว เอามาลอกซิมีง”

ผมจัดการจดโน้ตใส่สมุด และเมื่ออาจารย์ลบไปจนหมด
กระดานและเริ่มพูดถึงเนื้อหาในบทต่อไป ผมก็ต้องหันกลับมอลอก
จากสมุดของใ้แก่งต่อ ไม่ทันได้สังเกตว่าเพื่อนข้างตัวเริ่มหยิบ
โทรศัพท์ขึ้นมากดเล่นทั้งที่เพิ่งจะเอ็ดผมไปเมื่อครู่

โอย...เมื่อยมือ นี่ใจคออาจารย์คิดจะออกสอบหมดนี่จริง ๆ
เหรอนเี่ย ใครจะไปจำได้หมดวะ

และเพราะกำลังใช้สมาธิกับตัวหนังสือตรงหน้า พอใ้แก่ง
สะกิด แม้จะแค่เบา ๆ ผมก็แทบสะดุ้งไปติดฝาผนังบนห้องเรียนได้
แต่คืนะที่ไม่ได้เผลอส่งเสียงร้อง แคหันไปเบิกตาโตใส่มันด้วยความ
ตกใจเท่านั้น

“ใ้ห่ามิว กูสะกิดนิดเดียว...มึงทำกูตกใจไปด้วยเลยเนี่ย”

“กูสติตกใจ ลัส! มีอะไร”

คราวนี้คนโดนถามกลับมีท่าทีลังเล “คือ...เอ่อ กูเพิ่งรู้ว่ามึงมี
รสนิยมแบบนั้น”

“รสนิยมเหี้ยอะไรของมึง” ผมรีบก้มลงไปลอกคั่นจิกจากสมุด

ของไอ้แก่งใส่สมุดตัวเองต่อเมื่อหางตาเห็นแวบ ๆ ว่าอาจารย์เริ่มจดเนื้อหาใหม่ลงบนกระดานอีกแล้ว โว้! มือหงิกหมดแล้วครับ สปีดทำนรกมาก

“ก็ในคลิปมึงเง เนี่ย คนดูเม้นท์กันตรึม” พุดพร้อมกับพยายามจะยื่นโทรศัพท์มาตรงหน้าผม สาส! อย่าบังคั้นจิก

“มึงอย่าเพิ่งชวนคุยตอนนี้ได้ไหม กูกำลังใช้สมาธิอยู่นะเนี่ย”

นั่นแหละไอ้แก่งถึงได้ยอมล่าถอยออกไป แม้จะบ่นเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นหมิวกันผึ่งก็ตาม แต่มันก็อยากได้สมุดตัวเองคืนเร็ว ๆ เหมือนกัน เลยไม่ได้พูดอะไรมาก

จบคาบ ผมตั้งใจจะถามเรื่องที่ไอ้แก่งพยายามคุยกับผมในห้อง แต่ผมนึกอะไรขึ้นมาได้อย่าง...คาบต่อไปผมมีรายงานรูปเล่มที่ต้องส่งนี้หว่า! เมื่อคืนพรินท์ไว้เสร็จสรรพแต่ดันลืมเอามาเนี่ยนะ แกรมอาจารย์ที่ส่งรายงานชิ้นนี้ก็ขู่วैनักหนาว่าต้องส่งช่วงเริ่มคาบสิบนาทีก่อนหน้านั้น นานไปกว่านั้นไม่รับ

ถึงมันจะไม่ใช่งานใหญ่ คะแนนไม่ได้มากมายอะไร แต่ผมก็ตั้งใจมาแล้วนะโว้ย เอาไงดี ๆ จริง ๆ จะรีบนั่งมอเตอร์ไซค์รับจ้างบึ่งกลับไปเอาก็น่าจะทันแบบเฉียดฉิว แต่ช่วงเพิ่งเลิกคาบแบบนี้ต้องหาพยาบาลแน่

“เฮอ ไอ้มิว ที่กูจะถามในห้อง---

“แป๊บ เก่ง โทษ ๆ ๆ ตอนนี้กูอยู่ในช่วง Emergency” อย่าหาว่าผมกระแดะเลยนะครับที่ใช้ไทยคำอังกฤษคำ ผมเรียนนานาชาติมานะช่วงมัธยม เลยมีติด ๆ มาบ้าง

ผมตัดสินใจโทร.หารูมเมทสุดที่รักของตัวเอง ยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา พิกซ์มีมอเตอร์ไซค์คู่ใจของตัวเอง น่าจะเอามาให้ผมได้ในสิบนาที

“ฮัลโหล” ปลายสายรับเสียงจ้วเจีย นี่ปานนี้แล้วยังอยู่บนเตียง
อีกเหรอเนี่ย ไม่อยากจะเชื่อเลย!

“พี่ช ผมรบกวนพี่เอารายงานที่อยู่บนโต๊ะมาให้หน่อยได้ไหม
ผมลืมหยิบมาเมื่อเช้า นี่ต้องส่งคาบต่อไปแล้วเนี่ย”

ปลายสายเงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะว่าง ๆ

“นั่นใคร”

เออ ลืมไป ไอ้คุณพี่ชแม่งชี้เขายังกว่าอะไร แล้วไอ้ที่เม้มชื่อ
ผมไว้ในมือถือนี้อ่านไม่ออกหรือยังง

“มิวเองครับ” ไม่ได้ ๆ จะไปรบกวนเขาต้องสุภาพหน่อย ยิ่ง
ตอนนี้รีบ ๆ อยู่

“มิวไหน”

“พี่รู้จักมิวหลายคนด้วยเหรอ”

“มิวที่ขาว ๆ เตี้ย ๆ แว่นเอ๋อ ๆ หรือเปล่า”

“มิวที่หล่อ ๆ ฉลาด ๆ แล้วก็อยู่หอพักเดียวกับพี่ไงครับ”

“มิวนั้นเหรอ”

“สรุปว่าพี่รู้จักมิวกี่คน”

“คนเดียว”

แล้วผมก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าเวลากำลังนับถอยหลังลงไปเรื่อย ๆ มัน
ใช้เวลามาทำตัวปัญญาอ่อนในสักันไหม

“พี่ คาบต่อไปจะเริ่มในอีกสิบนาที และรายงานนั้นสำคัญมาก
อาจารย์บังคับให้ต้องส่งต้นคาบ ไม่งั้นไม่รับ พี่ชขี้มอไซค์เอามาให้
ผมหน่อยได้ไหมครับ ผมไม่มีทางเลือกอื่นแล้วจริง ๆ”

ผมได้ยินเสียงปลายสายตรงเหมือนพยายามจะลุกจากเตียง
นั่นน่าซึ่งใจมาก เพราะปกติพี่ชให้ความสำคัญกับเวลานอนของ
ตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด อย่างน้อยก็แปลว่าเขาอมให้มีความสำคัญกับ

ผมอยู่ข้าง

“เรียกพี่กซสุดหล่อก่อน”

ผมชะงักไปทันที “อะไรนะ!”

“เร็ว” ได้ยินเสียงกลั้วหัวเราะในลำคอตามมา “จะเอาใหม่
รายงานนะ”

แม่ง เบื่อจริง ๆ ใ้อุ่นพีบ้า เล่นอะไรไม่รู้จกเวล่ำเวลา

แต่เพราะผมกำลังรีบ และไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด
อะไร ผมจึงได้แต่ทำตามคำสั่งนั้นอย่างว่าง่างาย

“ผมอยากให้พี่เอารายงานมาให้ผมครับ พี่กซสุดหล่อ”

“ดีมาก อยู่ดีกมนุชย์ฯ ไซ้ใหม่”

“ครับ ไซ้”

“อ้อ...เดี๋ยวเอาไปให้ อีกห้านาทีเจอกัน”

“ขอบคุณนะพี่ เดี่ยวผมรอที่หน้าตึก” กดวงสายแล้วหันไป
มองหน้าแก่งที่ท่าตาโตประหนึ่งมองตัวประหลาดที่หลุดมาจากสวน
สนุกหรืออะไรแบบนั้น อะไรของมันวะวันนี้ แต่ช่างเถอะ ตอนนีผม
กำลังรีบมาก คะแนนของผมกำลังจะเดินทางมาถึง

“ไอ้แก่ง มึงเป็นเหยื่ออะไรของมึงกูไม่รู้นะ แต่กูต้องไปเอา
รายงานก่อน กูขอให้พี่กซเอามาให้”

“อ้อ! อืม ไปดิ กูไปด้วย” มันว่าพร้อมกับเดินเร็ว ๆ ตามผมที่
ออกตัววิ่งนำก่อนอย่างใจร้อน

พี่กซขับมอเตอร์ไซค์มาถึงหน้าตึกผมในอีกไม่กี่อึดใจต่อมา
เจ้าตัวอยู่ในเครื่องแบบนักศึกษาที่ดูยับเยินเหมือนโดนช่างเหยียบ
ก่อนเอามาใส่ ผมเผ้าก็ขึ้นไปคนละทาง แต่ถึงอย่างนั้นสาว ๆ จากคณะ
ผมหลายคนก็ยังคงกรีดกับความหล่อของเขา เออ นี่สินะที่เขาว่ากันว่า
คนหล่อทำอะไรก็ไม่ผิด จะแต่งตัวทุเรศหรือทำผมไม่เป็นทรงยังไง

ก็ยังดูดีได้

เขาส่งรายงานปีกที่ผมวางไว้บนโต๊ะมาให้ทันทีที่เจอหน้า ผมรีบยกมือไหว้แทบไม่ทัน

“ขอบคุณครับพี่ พี่ช่วยชีวิตผมไว้เลย”

“งั้นอย่าลืมหาคืนนะ”

ผมมองหน้าเขาแง ๆ “อะไรครับ”

“ชีวิตนายไง”

“โห! โหดไปหรือเปล่าพี่ แค่นับมือไซค์เอารายงานมาให้แค่นี้”

“อ้าว! ไหนบอกพี่เพิ่งช่วยชีวิตมิวไง”

“เปรียบเทียบ พี่ไม่รู้จักเธอ”

“हां! นี่ก็ยังวงอยู่แท้ ๆ เลยนะ กูออกมาเพื่อมึงเลยนะเว้ย” ไม่พูดเปล่า ทำตัวโอนเอนไปมาแล้วมาชนหน้าทีบ่าผม ขอกลอกตาขึ้นบนฟ้าทีหนึ่ง ก็อืดสำห้เดือนแล้วตั้งแต่เมื่อคืนว่าอย่ามัวแต่ดูบอลเพลิน เหล้าก็อย่ากินเข้าไปเยอะ เป็นไงล่ะ วันนี้เลยมีสภาพเหมือนผีลืมหลุ่มเลย สมควรไหมล่ะ

“ขอบคุณนะครับพี่กซ แต่เดี๋ยวผมต้องไปเข้าเรียนแล้ว พี่ไปนอนพักได้ตั้งไม้ตรงนั้นไหม”

“हां! พอกุมดประโยชน์ล่ะไล้เลยนะ”

ผมส่งยิ้มหวานให้เขา “ผมก็แค่แนะนำเท่านั้นเองครับ”

“เออ ขอโทษนะ มิว” เพื่อนร่วมคณะของผมสองคนเดินเข้ามาสะกิดไหล่ ผมหันกลับไปมองคนหนึ่งที่หยิบมือถือขึ้นมาอยู่ในท่าพร้อมถ่ายรูป “เราขอถ่ายรูปนายกับพี่กซหน่อยได้ไหม แบบ...รูปคู่กัน”

“ฮะ!?” ผมยกนิ้วชี้ตัวเอง คือตอนแรกก็ดีใจนิดหนึ่งที่จะมีสาว ๆ มาขอถ่ายรูปป่ะนะ แต่อะไรคือการที่เจ้าหล่อนขอถ่ายผมคู่

กับพี่ช “เรากับพี่ชเนี่ยนะ”

“อ้อ ไช้”

“ได้ ๆ ๆ” คือจริง ๆ ก็อยากจะถามเหตุผลหรอคะ แต่เพราะว่าใจนี้ลอยไปอยู่ในห้องเรียนแล้ว จึงอยากปรับจัดการให้มันเสร็จ ๆ แล้วไปสักที

ผมปล่อยให้เพื่อนร่วมคณะที่ตัวเองลืมนชื่อไปแล้วกดคลิกลงในโทรศัพท์สองแตะ จากนั้นผมก็บอกลาไอ้แก่งที่ไม่ได้เรียนวิชานี้ หันไปขอบคุณพี่ชที่อุตส่าห์เอารายงานมาให้ แต่ยังไม่ทันได้ออกวิ่งเพื่อเข้าห้องเรียน รุมเมทรุ่นพี่ผมก็ออกปากถาม

“เรียนจบคาบนี้แล้วมีอะไรอีกหรือเปล่า จะกลับพร้อมกันไหม”

ผมนิ่งไปนิดหนึ่งเพื่อคิดตาม แอบเห็นเหมือนกันว่าสองคนที่มาขอถ่ายรูปดูดีดักกันอย่างไรชอบกลกับสิ่งที่พี่ชพูด สงสัยยังกรี๊ดไม่เลิกเรื่องที่ได้เจอคนหล่อ ถึงแม้ว่าในมุมมองผม ไอ้พี่ชจะไม่ได้หล่อขนาดนั้นก็เถอะ อาจจะเพราะผมเห็นเขามาหลายมุมมองมากไปหน่อย โดยเฉพาะมุมมอง ๆ

“ผมไม่มีอะไรแล้วละพี่ แต่จะรบกวนพี่เปล่าถ้าให้รอ”

พี่ชโบกมือในอากาศ “รบกวนท่าอะไร ถ้ากวนจะถามหรือไปเรียนเถอะมิว เดี่ยวพี่เดินอยู่แถวนี้”

นั่นแหละผมถึงได้รับบึ่งไปห้องเรียนเพื่อเอารายงานไปส่งต้นคาบ แม้จะยั้ง ๆ กับสีหน้าแปลก ๆ ของไอ้แก่งที่มองตามผมมาก็เถอะ และเมื่อจัดแจงส่งรายงานเสร็จ เดินไปนั่งที่โต๊ะแถวกลาง ๆ อันเป็นที่นั่งประจำของคาบนี้ ผมก็พอมีเวลาหายใจหายคอบ้าง เพราะคนอื่น ๆ กำลังกรูเข้าไปส่งรายงานอย่างกับฝูงซอมบี้ ส่วนผมซึ่งเป็นซอมบี้ที่หนีตายมาก็ควักโทรศัพท์ขึ้นมากดทันที ไอ้แก่งส่ง

ข้อความมาหาในโปรแกรมแชทสี่เหลี่ยมสุดฮิต ผมกดเข้าไปอ่าน

- KenG • ケン : ไอ้ห่ามว มึงนี่มีอะไรไม่เคยเล่าให้เพื่อนฟังเลยนะ
 KenG • ケン : แต่เอาเหอะ ยังไงก็ยินดีด้วยนะมึง ไม่นึกเลยว่ามึง
 จะซึ่งมีแฟนก่อนกู
 KenG • ケン : ไว้กินข้าวด้วยกันคราวหน้า กูจะค้นคอกถามมึง

ผมมองข้อความที่เพื่อนรักส่งมาอย่างสับสนเต็มที่ นี่ไอ้แก่ง
 มันไปเอาอะไรมาเนี่ย ผมยังไม่มีแฟนเว้ย คนคุยด้วยยังไม่มีเลย จะ
 เอาที่ไหนมาเป็นแฟน

แต่แล้วผมก็ต้องชะงักนิ้วที่กำลังจะส่งข้อความกลับไปด่าไอ้
 แก่งลงเมื่อในหัวคิดถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

ผมกดเข้าไปดูในหน้าช่องชาแนลของตัวเอง เลื่อนอ่านคอม-
 เม้นท์ที่ดูผ่าน ๆ ตาไปก่อนหน้านี้นี้เมื่อคาบที่แล้ว ตอนแรกก็คิดว่า
 ตัวเองคิดมากไป หรือไม่มันก็แค่เรื่องขำ ๆ ที่คนดูเขากัน แต่ที่ไหน
 ได้ ไอ้คอมเม้นท์แนวนี้มันไม่ได้แค่หลักสิบหลักร้อย แต่แหม่งมาเป็น
 พัน!

- Comment#23 : ว่าแล้วเชื่อว่าคู่นี้เรียล! พี่ชแบบหล่อเข้ม แล้ว
 พี่สไลม์แบบแบ้วขนาดนั้น น่ารักเวอร์
 Comment#62 : จริง ๆ กูตามพี่เขามานานแล้ว เสียงเขาน่ารักมาก
 แบบ...น่าฟัง เกมก็เล่นดี แต่มาเจอแบบนี้ฟินไป
 สามล้านตลบ **#กขมิว**
 Comment#101 : ฟังเสียงหึงม ๆ มานาน สรุปรูปร่างเป็นจริง?
 Comment#319 : เสียตาย มีผิวชะแล้ว กูว่าจะจับทำเมียชะหน่อย

#ไม่ทัน

Comment#478 : อยากให้พี่ชกกับพี่มิวออกคลิปคู่กันจังคะ รอดู
นะคะ #กชมิว

Comment#599 : #กชมิว รอดูคลิปคู่ครับ

และอื่น ๆ อีกมากมายที่ส่วนใหญ่แล้วจะอวยให้ผมได้เสียกับ
พี่กชมาก และที่มากพอ ๆ กันก็คือให้ผมถ่ายวิดีโอคู่กับรุมเมทรุ่นพี่
ของตัวเอง

ผมรู้สึกมีหน้าหวับขึ้นมา ไม่รงไม่เรียนมันแล้วครับคานี้
อาจารย์หน้าห้องอยากจะทำอะไรก็พูดไป ตอนนั้นผมกำลังงงววยกับ
สิ่งที่เพิ่งได้รับรู้

เฮ้ย! เอาจริงดิ? นี่ผมนั่งตัดต่อคลิปวิดีโอ นั่งหาเทคนิคในเกม
มาเล่นให้คนอื่น ๆ ดูมาเป็นปี แต่กลับมาเริ่มดังเพราะไอ้ที่ผมพูด
เล่น ๆ ไปว่าพี่ชกเป็นผัวผมเนี่ยนะ แบบนี้ก็ได้อะไร!

ไม่ละ มันไม่ใช่ละ ต้องมีอะไรผิดพลาด ไม่ผมก็คนดูนี้แหละ
ที่ต้องเพี้ยนกันไปข้าง คือผมเข้าใจว่าตัวเองพูดว่าไอ้ผู้ชายที่เดินอยู่
หลังกล้องผมเป็นผัวผม แล้วก่อนหน้านี้ก็มีบ้างที่แฟน ๆ แชวเรื่องนี้
แต่มันไม่เคยเลยเถิดถึงขั้นเชื่อจริงจิงขนาดนี้มาก่อน ผมล้อเล่น
จิงจิงไปเรื่อย แค่พูดเล่น ๆ ไปแค่ประโยคเดียวเนี่ยนะ

Comment#806 : เฮ้ย! พี่มิวคบกับพี่กชอยู่จริงรีเปลา เขาอาจจะ
แค่พูดเล่น ๆ ก็ได้

นั่นไง! ในที่สุดก็มีคนทัก ถึงจะปาไปเม้นท์ที่เกือบพันแล้ว
ก็ตาม แกมคนที่มาตอบคอมเม้นท์ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า

ระหว่างผมกับพี่กษมันชัดเจนอยู่แล้วว่าเราคบกัน (ตรงไหนวะ!) แถมมีอยู่คนหนึ่งมีการทำบอกว่า ‘ไม่เชื่อลองดูนี่’ แล้วแปะลิงก์ยูทูปอีกอันไว้ด้วย

และเมื่อผมหยิบหูฟังขึ้นมาเสียบ กดเข้าไปดูลิงก์นั้น ผมก็ต้องค้นพบว่าเลเวลการเงินธนาคารของคนกลุ่มนี้ไม่ธรรมดา...

‘ไอ้มิว ไปนอนได้แล้ว นี่มันดึกมากแล้ว’ เสียงไอ้คุณพี่กษดังแทรกเข้ามาระหว่างที่ผมกำลังแคสต์เกมปลูกผักทำสวนอย่างเมามันหน้าผมในกล่องที่ยิ้มแย้มจนถึงเมื่อครู่บุดบั้งขึ้นนิดหนึ่ง เสียงที่ตอบกลับอีกฝ่ายก็ค่อนข้างซุ่ม

‘อีกนิดน่าพี่กษ จะหมดวันแล้วเนี่ย ปลูกเบอร์รี่เสร็จแล้วไปนอนเลย’

‘มึงจะมาดี ๆ หรือให้กูเดินไปอุ้มขึ้นเตียง ไอ้มิว’

นี่เป็นส่วนหนึ่งมาจากวิดีโอที่ผมอัดตอนเล่นเกมทำฟาร์ม จำได้ว่าคลิปนั้นยาวเป็นชั่วโมงเพราะแทบไม่ได้ตัดต่ออะไร แล้วหลังจากนี้ผมก็ปิดคลิปเพราะไม่อยากรบกวนถึงกับรุ่มเมทตัวเอง แต่ในคลิปที่ผมกำลังดูอยู่ตัดภาพไปที่อีกคลิปหนึ่งซึ่งเป็นเหตุการณ์สั้น ๆ ของผมกับพี่กษนั่นแหละ คราวนี้พี่กษเดินเข้ามาในกล่องตอนผมเล่นเกมพัชเชิลเกมหนึ่ง เจ้าตัวหันสาลีที่ปกแล้วเสร็จสรรพมาป้อนใส่ปากผมแล้วก็จากไป มันแค่นั้นเองจริง ๆ จากนั้นวิดีโอก็ถูกตัดมาเป็นตอนที่เราคูยตอบโต้กันเรื่องผ้าปูเตียงโดยมีแค่เสียงของพี่กษสอดเข้ามา

คือเอาเป็นว่ามันเป็นคลิปรวมโมเมนต์ระหว่างผมกับรุ่มเมทตัวเองนั่นแหละ คือถ้าดูแค่ในคลิปนี้แล้วเหมือนเราเป็นคู่สามีภรรยา

ที่แต่งงานกันมานานแล้ว ไม่รู้จะพูดอะไรกับคนตัดต่อวิดีโอนี้ คงบอกได้แค่ว่าเจ้าตัวมีความมานะพยายามมาก

ทันทีที่ฟឹทชดูคลิปนรกนี้จบหลังจากพาผมมาส่งที่ห้องพักของพวกเรา ไอ้พี่ตัวแสบถึงกับต้องหัวเราะก๊ากออกมาเสียงดังลั่นราวกับนั้นเป็นสิ่งที่ตลกที่สุดที่เขาเคยเจอมาตลอดชีวิต และนั่นทำให้ผมที่กำลังสับสนงงงกับเรื่องนี้ขมวดหัวคิ้วมุ่น

“ทำอะไรของพี่”

“ก็ขำในจินตนาการของคนที่ทำไอ้คลิปนี้ออกมาไง กูตลกที่แบบ บางอันแหม่งมีข้อความหวาน ๆ ชวนเลียนขี้มาด้วยนะเว้ย อย่างกับกูกะมึงอยู่กินกันยังงัยชอบกล”

“ฟឹทช! นี่ไม่ตลกนะ” ผมแทบจะกระต๊อบเท้าเรา ๆ ด้วยความอึดอัดใจ “แล้วเราจะเอาอย่างไรกันดี ผมโดนแฟนคลับคิดว่าเป็นเกย์ไปแล้ว แล้วก็พี่ด้วยนะ พี่ยอมได้หรือครับ”

“มิวจะไว้วายไปทำไมวะ” ฟឹทชว่าพร้อมกับโยกหัวผมไปมา ยิ้ม ๆ อย่างไม่เดือดร้อนอะไร “ลองคิดดูในแง่ดีดี จากคลิปนี้ทำให้มิวมีคนติดตามเพิ่มตั้งเยอะแยะ ยอดวิวก็พุ่งถล่มเลยไม่ใช่หรือ ถือเป็นกำไรโฆษณาตัวเองไง ส่วนไอ้เรื่องที่เขาเข้าใจผิดกัน มิวก็แค่อธิบายในคลิปต่อไปก็สิ้นเรื่อง”

“บอกในคลิปต่อไปหรือครับ” ผมพูดเสียงเบาพร้อมกับคิดตาม ก็จริงอย่างที่ฟឹทชบอก ถ้าคนเข้าใจผิดก็แค่แก้ไขเขาเข้าใจถูกก็พอ ไม่เห็นต้องแตกตื่นอะไร

“ช่วย...แต่จริง ๆ ถ้ามันทำให้กระแสของช่องมิวดี เราจะเล่นเป็นแฟนกันตามน้ำไปเลยก็ได้นะ” ชายหนุ่มพูดที่เล่นทีจริงก่อนจะหัวเราะร่วน แต่สิ่งที่ฟឹทชพูดทำให้ผมเงยหน้าขึ้นไปสบตาเขาทันที

“เล่นเป็นแฟน?”

“ซ่าย... ไหน ๆ มิวก็บ่น ๆ อยากได้คนดูเพิ่มอยู่แล้วไม่ใช่หรอ แต่อันนี้พี่ล้อเล่นนะ เพราะถึงมิวจะอยากได้แฟนคลับเพิ่มยังไง แต่ถ้าต้องมาเป็นแฟนกับพี่---”

เสียงพี่ชเงียบไปเมื่อผมเอื้อมมือไปออกแรงบีบแขนเจ้าตัวแน่น

ผมรู้ว่าพี่ชกำลังมองผมด้วยความงจนถึงที่สุด อยากรู้ว่าเขาเลย แม้แต่ตัวผมเองก็ยังงงว่าเกิดความคิดนี้ขึ้นมาได้อย่างไร ผมรู้ดีว่ามันผิดที่จะโกหกใคร ๆ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม แต่นึกถึงจำนวนยอดวิว ยอดผู้ติดตาม ยอดคอมเมนต์พวกนั้นแล้วเหมือนน้ำลายจะหก

คุณลองคิดดูสิ ขนาดแค่คลิปนั้นคลิปเดียว แคผมหลุดปากไปสั้น ๆ แบบไม่จริงจิงว่ามีความสัมพันธ์กับพี่ชในแง่นั้น คนยังโผล่เข้ามาขนาดนี้ แล้วถ้าเกิดผมบอกพวกเขาว่าพี่ชเป็นแฟนผมจริง ๆ ได้ทำคลิปด้วยกันสองคนจริง ๆ คนจะตามกันเยอะขนาดไหน

และเพราะไอ้ความหน้ามีดินี้แหละที่ทำให้ผมหลุดปากออกไปอย่างไม่รู้ตัว

“พี่ช ผมว่านะ... พี่คงต้องเป็นแฟนผมแล้วละ”

บทที่ 2

ฟឹทชกำลังนอนเล่นโทรศัพท์มือถือบนเตียงของตัวเอง ขณะที่ผมเริ่มเซตกล้อง เปิดโปรแกรมอัดวิดีโอและขั้นตอนพื้นฐานอื่นๆ ที่ทำประจำก่อนจะอัดคลิป

“ฟឹทช” ผมเรียกคนที่ยังกึ่งไปมากับมือถือตัวเอง เจ้าตัวผงกหัวขึ้นมาเลิกคิ้วให้

“ว่าไง”

“พร้อมยังฟឹ”

“พร้อมอะไร”

“อ๊า!” โดนถามกลับจึงผมนี้หันไปโวยวายแทบไม่ทัน “ก็ที่ฟឹสัญญาว่าจะออกกล้องกับผมรอบนี้ไง! อย่าเบี่ยงนะฟឹ ลูกผู้ชายพูดแล้วไม่คืนคำไม่ใช่หรอ”

ฟឹทชยิ้มเข้ากับคำพูดผม แต่ก็ไม่ได้พูดต่อล้อต่อเถียงใด ๆ เจ้าตัวกดเล่นมือถือต่ออีกพักหนึ่งก่อนจะยอมวางมันลงกับเตียง แล้วเลื่อนเก้าอี้มาข้างผม

“แน่นอนสิครับ น้องมิว พี่นะลูกผู้ชายอยู่แล้ว แต่อาทิตย์นี้
บุฟเฟต์เนี่ยอย่างนะครับ หวังว่าน้องมิวลูกผู้ชายคนดีที่หนึ่งจะไม่ลืม
สัญญา”

ผมกั๊ดพี่น้องอย่างเข่นเขี้ยวทันที่ที่พี่ชพุดประโยคนั้นจบ
หน้อย! ไอ้พี่บ้า ไม่คิดจะเกรงใจน้องรุ่มเมทตาดำ ๆ ที่ยังเป็น
แค่นักศึกษาตัวน้อยอยู่เลยนะ พอได้ข้อเสนอจากผมเข้าหน้อยก็ซัด
ตะเต็มที

อ้อ? ข้อเสนออะไรนะเหรอกครับ จะเป็นอะไรไปได้นอกจาก...

**สามวันก่อน หลังจากผมพูดจาบ้าบิ่นอย่างการขอพี่ช
เป็นแฟน**

“หา?” นั่นคือคำแรกที่พี่ชพุดออกมาหลังจากผมบอกว่าเขา
คงต้องเป็นแฟนผมแล้วละ...

เออ มาลองคิดดูตอนนี้ก็โคตรอาย หน้าเพ็งมาร้อนตอสนี้
นี่แหละ

“แฟนมิวเนี่ยนะ”

“ไม่ใช่ ๆ ผมหมายถึง---” นี่ผมพุดผิดไปหน้อยสินะ “หมายถึง
เล่นเป็นแฟนนะ พี่คงต้องมาเป็นแฟนผมแบบหลอก ๆ แล้ว ผมตั้งใจ
จะพุดแบบนี้”

“เป็นแฟนมิวแบบหลอก ๆ?”

“ใช่ครับ” พยักหน้าแข็งขันมาก

“เพื่อ?”

“อ้อ!” นี่ตกลงเรายังอยู่ในมิติเดียวกันอยู่รีเปล่าเนี่ย “ก็เพื่อ
ให้ยอดวิวยอดซบของผมมันเพิ่มขึ้นนะสิพี่ ก็พี่พุดเองไม่ใช่เหรอก”

“เฮ้ย!” พี่กชอุทานแต่ริมฝีปากยังมีรอยยิ้มขัน ยัง! ยังคิดว่าผม

ล้อเล่นอยู่อีก “บ้าเหอ มิวก็รู้ว่าพี่พูดเล่น”

“แต่ผมเอาจริง” หมายถึงเรื่องที่เล่นเป็นแฟนนะที่เอาจริง พี่กซที่เริ่มรู้ว่าผมไม่เล่นด้วยเริ่มหุบยิ้มแล้ว “ไม่เอาน่า มิว”

“น้ำ~ พี่กซ” เห็นสีหน้าซึ่งขงของเขาแล้ว อุดไม่อยู่ ต้องปรีไป เกาะแขน ส่งสายตาขอร้องอ่อนวอนแบบสุดๆ ไปให้ “แค่เล่นเป็นแฟนกันหลอกๆ หนักล้องเท่านั้นเอง ไม่ยากหรอก”

“ไม่เอาอ่ะ” ตอบปฏิเสธหน้าตาเฉย “พี่ว่าไม่เห็นจะเข้าท่าเลย”

“โธ่! เข้าท่าสิพี่!” บทจะดีอ ผมเองก็ไม่เบาหรอก บอกเลย “พี่ก็เห็นแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น” ผมผายมือไปทางคอมพิวเตอร์รุ่นโปร ที่ราคาแพงสุดของตัวเอง “เนี่ย แค่ผมพูดเล่นๆ ว่าพี่เป็นแฟนผม คนก็แห่มาจากไหนไม่รู้ตั้งมากมาย นี่ยอดขับผมเกินพันก็เพราะคำพูดประโยคนั้นเลยนะ พี่จะมาบอกว่ามันไม่เข้าท่าอีกได้ไง”

เหมือนพี่กซจะเพิ่งรู้ตัว เขาแกะมือผมออก คิ้วเรียวขมวดติดกัน

“แล้วพี่จะได้อะไร” พูดพลางเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“หา!?”

“ก็เท่าที่ฟังดูเนี่ย มีแต่มิวไม่ใช่เหอที่มีแต่ได้กับได้ หนึ่งเลยได้เป็นแฟนกับคนหน้าตาดีแบบพี่---” อูแหวะ! พูดออกมาได้ ถึงจะหน้าตาดีจริงๆ แต่ไอ้การพูดเองนี่ก็เกินไปหน่อยนะ “แม้จะแค่หลอกๆ ก็ตาม สอง มิวได้คนตามช่องของตัวเองเยอะขึ้น แต่พี่ไม่เห็นได้อะไรสักอย่าง”

ถึงคราวที่ผมต้องขมวดคิ้วขึ้นบ้างแล้ว ผมเองก็ไม่หน้าด้านพอจะตอบกลับไปแบบ ‘พี่ก็จะได้คบกับคนหน้าตาดีแบบผมไง’ ด้วยสิ

“นั่น...ผมมีข้อเสนอ เป็นการแลกเปลี่ยนที่จะขอให้พี่ช่วย”

แต่นายกรกชยกมือขึ้นโบกกลางอากาศ
“พี่ว่าเราอย่าทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่เลย แคंबอกแฟน ๆ มิว
ไป---”

“ผมจะเลี้ยงข้าวเย็นพี่ทุกอาทิตย์!”

พี่กชชะงักก็ไปทันที ตาเบิกกว้างขึ้นทั้งสองข้าง

ผมว่าผมมาถูกทางแล้วละ

“...ก็แค่ข้าวเย็นมือเดียว” ยัง! ยังจะต่อรอง

“สองมือ!” ผมรีบพูดแทรก “สองมือต่ออาทิตย์เลย เย็นเสาร์
กับอาทิตย์เป็นไงครับ”

“ก็แค่ข้าวเย็นเองเปล่าวะ”

“ผมยอมให้พี่เลือกร้าน เลือกของที่อยากกิน ราคาเท่าไร
ก็ได้---”

“ตกลง งั้นพี่ยอมเล่นเป็นแฟนมิว” พุดชัดขึ้นมาพร้อมกับโอบ
บ่าผมอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าชื่นมื่น “ไว้ใจได้เลย พี่ว่าพี่มีสกล
แฉักตั้งสูงอยู่”

หน้อย! ไอ้คนเห็นแก่กินเฮ้ย!

ก็...เป็นอะไรประมาณนั้นแหละครับ

ตัดกลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน

ตอนนี้ผมกำลังเปิดเกมพีทีพีฝั่งช่องทางออนไลน์มาสด ๆ ร้อน ๆ
โดยมี ‘แฟน’ ปลอม ๆ อย่างพี่กชนั่งอยู่ข้าง ๆ มองสิ่งที่ผมกำลังทำ
ตาแป๋วเหมือนเด็กน้อยที่ไม่รู้เรื่องใด ๆ

และเด็กโคงคนนี้ก็เผลอซ้าที่จะเอ่ยปากถาม

“มิว ทำไมไม่ต้องให้พี่มานั่งข้าง ๆ ตอนมิวจะเล่นเกมแบบนี้ด้วย
ล่ะ”

“อ้าว!” ยัง! ยังไม่จบอีก “ก็พี่สัญญาแล้ว แลกกับข้าวเย็น---”
 “ไม่ ๆ อันนั้นพี่รู้ แต่พี่หมายถึง...มันจะมีความหมายอะไร
 เหรอ”

“อ้อ! มิติพี่” มั้งนะ “ก็...เอ่อ พี่อาจจะต้องแสดงละครนิด ๆ
 หน่อย ๆ ตอนผมเล่นอะ”

“ยังไง”

“อย่าง...ไม่รู้ดี สมมติผมตกใจผิง พี่ก็...เอ่อ ปลอบผมมั้ง”
 ผมเองก็ไม่เคยมีแฟนเป็นผู้ชายซะด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องทำยังไง

“อ้อ! โอเค แค่นั้นใช่ไหม”

“เอาให้เป็นธรรมชาตินะพี่”

“เออน่า แล้วจะเล่นหรือยัง ฟังเสียงเริ่มเกมนี้มานานจนเริ่ม
 หลอนแล้วนะ”

ผมจึงเริ่มกดอัดวิดีโอ พูดทักทายคนดูอย่างที่เคยทำมา
 เหมือนเดิม เพิ่มเติมคือผายมือไปทักทายรุ่นพี่ข้างตัว แต่ผมไม่ได้
 บอกหรือกระแนะว่าเขาเป็นแฟนผม แบบนั้นดูโจ่งแจ้งแล้วก็จี้จี้ไปนิด
 แคบอกไปว่าเป็นคนที่หลาย ๆ คนถามถึงก็พอ

“เฮ้ย! ไอ้มิว ตรงนั้น” พี่ชยยื่นหน้าเข้ามาหายใจรดต้นคอขณะ
 ที่ผมบังคับตัวละครในเกม “เมื่อกี้พี่เห็นเทียนอยู่นะ”

“ไหนพี่ ตรงไหน”

เกมนี้ผมเล่นเป็นเด็กชายคนหนึ่งที่หลงเข้าไปในป่าพร้อมกับ
 เทียนไขหนึ่งเล่ม สิ่งที่เราต้องทำก็คือหาเทียนเล่มต่อไปที่อยู่ตามจุด
 ต่าง ๆ ซึ่งต้องทำให้เจอก่อนที่เทียนในมือจะละลายหมดไปซะก่อน
 แล้วถ้าเราต้องอยู่ในความมืดนานเกินไป อาจจะโดนผีหลอกจนเกม
 โอเวอร์ได้ แล้วเสียงซาวด์เอฟเฟกต์ในเกมจะทำให้ไปไหน คือให้
 บรรยากาศชวนขนหัวลุกจริง ๆ

ผมบังคับเด็กชายผ่านหน้าจอ แล้วเดินไปตามทางที่ฟีกชบอก
เพื่อหาเทียน

“ฟี่ ไม่เห็นมีเลย”

“อ้าว! สงสัยตุผิด”

“โห! ฟี่แมงมั่ววะ เชื่อกืออะไรได้บ้างใหม่เนี่ย”

“เฮ้ย! เมื่อกี้ฟี่ก็ช่วยหาจนเจอไปแล้วรอบหนึ่งนะเว้ย ซ้าย ๆ ๆ
เดินซ้ายดิ ไอ้มิว ทางนี้เรามาแล้วไม่ใช่หรอ”

“ซ้ายเมื่อกี้ไปทางต้นไม่ใช่หรอฟี่! แล้วเสียง...เฮ้ย ๆ ๆ! ไอ้ผี
ตาบอดจะมาแล้ว”

“วิ่งสิมิว รอฟ้อตต์รีบปั่นหรอ”

“ฟี่ ไอ้เด็กนี่มันเหนียวง่าย จะวิ่งมั่ว ๆ ไม่ได้”

เอาละสิ บรรยากาศในเกมมันกดดันจนใจผมเต้นรัวไปหมด
ฟีกชเองก็ดูจะลุ้นไปพร้อมกัน มีอนี่บีบไหล่ผมแน่นเชียว ไอ้บ้าเอ๊ย!
เสียวว๊ว! อย่าเพิ่งโผล่มาตอนนี้นะ จะอยู่ถึงตอนเช้าอยู่แล้ว

“มิว...ฟี่ว่าเสียงแบบนี้...”

ผมก็คิดแบบฟีกชเหมือนกัน เสียงฟีกกำลังจะมายังไงละ

“ฟี่! เทียนจะหมด! เทียนจะไม้ด! ช่วยผมหาเทียนก่อน”

“วิ่ง! มิว วิ่ง! มันตามมาข้างหลัง---”

“ผมหอบแล้วเนี่ยฟี่” หมายถึงตัวละครที่ผมบังคับอยู่นะ แมง
เหนียวง่ายฉิบหาย แคंबังคับให้วิ่งแป๊บเดียว...

“อ้าก!/เหี้ย!”

ผมอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกับฟีกชหลังจากเราโดนผี
ตาบอดแฮ้ใส่หน้าจอไปหนึ่งรอบ จากนั้นหน้าจอก็ค่อย ๆ มีดลง คำว่า
Game Over เต้นหราขึ้นมา แล้วก็มิตัวเลือกให้เล่นต่อหรือกลับไป
หน้าเมนู แต่ตอนนี้ผมกับฟีกชหันไปลูบบ่าลูบไหล่กันอย่างเสียวว๊ว

“เฮ้ยเฮ้ย!” พี่ชวาชวนะยกมือปิดหน้า “ไอ้มิว เมื่อกี้ถูกใจจริง ๆ นะนั่น”

“พี่คิดว่าผมไม่ตกใจเหรอ” ใจนี้เต้นแรงจนแทบจะกระดอนออกมาจากอก

แม่! มันสะดุ้งตอนตุ้งเช่นี้แหละครับ

“นี่ก็จะช็อกตายคาคอมพิวเตอร์อยู่แล้ว”

“ผมนี่มือชั้นหนึ่งไปหมดเลย โห! มันน่ากลัวจริง ๆ ครับ คุณผู้ชม คือบรรยากาศเกมเขาทำมาดีมาก” ผมว่าอย่างไม่ลืมนึกว่ากำลังอัดคลิป และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนดูเป็นเรื่องสำคัญ “แบบ...ภาพกับซาวด์เขาทำเรากลัวจริง ๆ ดูลิ มือผมเปียกไปหมดเลย แต่เกมโหดมากจริง ๆ ครับ นี่ต้องหนีผี ต้องคอยฟังเสียง ต้องคอยหาเทียน”

“แล้วเทียนก็หายากจริงอะไรจริง” พี่กชพยักหน้าเสริม ผมสุดหายใจแรง ๆ ทีหนึ่งเพื่อเรียกขวัญและกำลังใจ

“มาครับ เอาใหม่ พี่ชรอบนี้ช่วยผมหาหน่อยนะ ตั้งใจมองทางด้วย แล้วพี่อะ ชอบทำให้ผมล่ก ผมจะตายก็เพราะพี่นี่แหละ”

“อ้าว! ไอ้มิว นายเล่นกากเองจ้ะ จะมาโทษพี่ได้ไง”

“พี่ลองมาเล่นเองใหม่ละ” ผมถามกลับพร้อมกับยิ้มขำ จากนั้นก็เริ่มตั้งสมาธิทุ่มให้แก่การเล่นตรงหน้า

ผมเป็นคนที่เล่นเกมจริงจังนะ คือเล่นไม่เก่งหรอก แต่ตั้งใจเล่นมาก ส่วนการที่มีพี่กชมาช่วยบอกทาง ช่วยออกความเห็น ชวนผมคุยนู่นนี่ก็ทำให้ผมผ่อนคลายลงได้มาก รู้สึกสนุกไปกับเกมมากขึ้นเหมือนมีคนมาเจอชะตาแบบเดียวกันอยู่ข้าง ๆ

คือตอนแรกก็ว่าจะให้พี่กชมาเล่นเป็นแฟนหลอก ๆ โดยการให้กำลังใจตอนผมสะดุ้งผิอยู่หรอก แต่ไป ๆ มา ๆ เขาดันสะดุ้งพร้อมผมด้วยนี่สิ

คือเกมที่ผมกำลังเล่นอยู่นี้ทำมาดีจริงๆ บรรยากาศดีมาก แต่วันนี้คงต้องพักไว้เท่านี้ก่อน เริ่มจะค่ำมากแล้ว ผมจึงเริ่มพูดปิดคลิปพร้อมกับบอกลาคนดูและขอให้เขาติดตามคลิปเกมนี้ในพาร์ทต่อไป หลังจากผมกับพี่กชบอกสวัสดิ์คุณผู้ชมแล้วก็ไปอันเสร็จสิ้น ได้เวลาตัดต่อคลิปเพื่อเตรียมเรนเดอร์ลงช่องเสียที

“ฟู้ว! เรียบร้อย” พี่กชว่าพร้อมไปกับแก้งยกแขนขึ้นปาดเหงื่อ ทั้งๆ ที่ไม่มีเหงื่ออะไรบนหน้าพี่แกทั้งนั้นแหละ “ให้ตายเถอะ! มิวสนุกดีวะ ตื่นเต้นฉิบหาย”

“ใช่ พี่ นี่ถือว่าเกมดีเลยนะเนี่ย คุ่มค่ากับทุกบาทที่เสียไป” ผมว่าขณะเปิดโปรแกรมเตรียมตัดต่อ

ผมเป็นคนเล่นเกมแท้และไม่คิดจะสนับสนุนของเถื่อนอยู่แล้ว ยิ่งตั้งแต่มาเปิดช่องของตัวเองยิ่งเข้าใจว่าการทุ่มเทพยายามทำอะไรมาก ๆ ย่อมอยากได้ผลตอบแทนกลับมาอย่างสมน้ำสมเนื้อ คนสร้างเกมก็คงคิดเหมือนผมเช่นกัน

“เออ แล้วนี่คนดูมิวเขาจะคิดยังไงเนี่ย สรุปรูปพี่ก็ไม่ได้ทำอะไร ที่ดูเหมือนเป็นแฟนกับมิวเท่าไรเลยนะ”

เรื่องนี้ทำให้ผมกังวลนิดหนึ่ง แต่จะให้ผมประกาศออกไปด้วยคำพูดชัด ๆ ว่าพี่กชเป็นแฟนผมในช่องของตัวเองก็ยังไม่พร้อม ครั้นจะหวังให้พี่กชทำเป็นเล่นละครผ่านกล้อง พี่กชก็คงไม่รู้เหมือนผม นั่นแหละว่าควรจะทำยังไง คลิปที่ออกมาเลยกลายเป็นว่าผู้ชายสองคนนั่งเล่นเกมด้วยกันเท่านั้นเอง

“เอาเถอะครับ เราเริ่มจากอย่างนี้ไปก่อนแล้วกัน” ผมถอนหายใจเบา ๆ “เดี๋ยวรอดูผลตอบรับจากรอบนี้ก่อน ถ้ายิ่งไงไว้ค่อยลองพูดว่าพี่เป็นแฟนผมคลิปหน้าก็ได้”

“มิวว่าไงก็ตามนั่นแล้วกัน”

ผมมองเพื่อนรุ่นพี่ที่เดินกลับไปทิ้งตัวนอนบนเตียงของตัวเอง
หยิบมือถือขึ้นมาดูเล่นอีกแล้ว สมแล้วที่เป็นเด็กยุคเดียวกับผม

“เออ พี่กช”

“หือ?”

“ขอบคุณนะพี่”

พี่กชเงยหน้าขึ้นมาจากโทรศัพท์ “เรื่อง?”

“ก็ที่พี่ตกลงช่วยผมนี้ไง แถมยังมานั่งเล่นเป็นเพื่อนกันอีก”

“อ้อ! เรื่องเล็กนะ” เขาว่า “อีกอย่าง...ได้นั่งเล่นเป็นเพื่อนมิว
ก็สนุกดี”

ผมคลี่ยิ้มออกมา ตีใจเหมือนกันที่อีกฝ่ายสนุกไปกับผมด้วย

“เออ แต่ยังไงก็อย่าลืม...”

ผมชะงักมือที่กำลังจะเสียบหูฟังเข้าหูหูหนึ่ง

“เนี่ยอย่างเย็นวันเสาร์นี้นะ”

จ๊ะ

เรื่องกินฟรีที่สำคัญที่สุดจ๊ะ

ผมดูปฏิภริยาที่ได้จากแฟนคลับในสองสามวันต่อมา

ปรากฏว่าถล่มทลายยิ่งกว่าคลิปอื่นที่ผมบอกว่าพี่กชเป็นผิวผม
เสียอีก

ผมยกแก้วดูดน้ำลำไยจากหลอดขณะมองคอมเมนต์มากมาย
ไปด้วย เก่งที่นั่นอยู่โต๊ะฝั่งตรงข้ามมองผมด้วยสายตาหน่าย ๆ เจ้า
ตัวยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาจากนั้นก็เริ่มเร่งผม

“เฮ้ย! ใ้อมิว รีบแตกข้าวหน่อยได้ไหมวะ ไก่มีงชิดแห้งติดจาน
หมดแล้ว ออย่ามัวแต่เล่นโทรศัพท์ได้ไหม”

ผมเงยหน้าขึ้นไปมองเพื่อนทั้งที่ริมฝีปากยังเปื้อนยิ้ม

“โทษๆ ภู่อ่านเม้นท์เฟลีนไปหน่อย” แล้วผมก็จัดการข่าว
มันไก่ของตัวเองโดยที่มีเอียงเลือนอยู่หน้ายูทูปสลับกับหน้าเพจ
เฟซบุ๊ก มีหลายคนถามเข้ามาเยอะมากกว่าตกลงผมกับพี่กชคบกัน
จริง ๆ ใช่มั้ย แปะสติบเปอร์เซ็นต์ฟันธงไปแล้วว่าคบกัน ส่วนตัวผม
เองยังไม่ยอมรับหรือปฏิเสธข่าวนี้อย่างเป็นทางการ และความ
นิ่งเฉยนี้คงทำให้ทุกคนคิดว่ามันคือการยอมรับ

“มึงนี่นะ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างกับคนบ้า แต่กูก็ว่ามึงบ้าจริง ๆ
วะที่คิดจะเรียกคนดูด้วยวิธีนี้”

“ก็ทำไม่อะ” ผมแก้งลอลยหน้าลอลยตาใส่อีกฝ่าย

ตอนนี้อั้เก้งรู้แล้วว่าผมกับพี่กชไม่ได้เป็นแฟนกันจริง ๆ อย่าง
ที่มันเข้าใจตอนแรก เพราะผมอธิบายให้มันฟังเองนั่นแหละ ตอนนี้
เลยกลายเป็นว่าเจ้าตัวต้องตกกระไดพลอยโจนมารับรู้ความลับของ
ผมด้วย และเอาจริง ๆ เหมือนมันจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับเรื่องแก้ง
เป็นแฟนของผมกับพี่กช แม้ว่ามันจะยังไม่ชัดเจนขนาดนั้นก็ตาม

“ก็กูว่ามันปัญญาอ่อนไง มีอย่างที่ไหนให้คนเข้าใจผิดว่าเป็น
เกย์เพื่อแลกกับคนดู อย่างนี้มึงก็จับผู้หญิงไม่ได้เลยนะเว้ย พี่กชเอง
ก็เหมือนกัน”

คำอธิบายนั้นทำให้ผมต้องเงยหน้าขึ้นมามองหน้าเพื่อน

ผมไม่ได้คิดถึงแง่นี้มาก่อนเลยแฮะ เพราะไม่ได้คิดจะมีแฟน
ช่วงนี้ด้วยจริง ๆ ละมั้ง แต่พออั้เก้งพูดผมก็ชกเห็นด้วย หรือว่ามัน
จะไม่ดีนะถ้าผมแก้งเล่นเป็นแฟนกับพี่กชจริง ๆ

“มิว ๆ” เสียงเรียกของเพื่อนร่วมคณะทำให้ผมหันหน้ากลับไป
หา

ปีที่อยู่เอกจิ้นนะเอง หล่อนยืนอยู่ข้างโต๊ะกินข้าว ในมือ
มีสมุดและซีทประกอบการเรียน

“ว่าไง ปัท”

“ตกลงว่าแกกับพีทชเป็นแฟนกันจริง ๆ ไช้ปะ”

“โห!” ผมยิ้มให้เจ้าหล่อน “ดูของเราด้วยเหอ ดิใจจัง”

“แล้วตกลงว่ายังไง” ปัทไม่ยอมพาออกนอกเรื่อง “นี่ในบอร์ด
คนเขาเถียงกันจะเป็นจะตาย นายก็ไม่ยอมให้มันชัดเจนสักที”

“อ้อ! มิวกับพีทชนะ---” ใ้แก่งพยายามจะแก้ความเข้าใจผิด
แต่ผมพูดขัดมันก่อน

“ไช้ เรากับพีทชเป็นแฟนกันจริง ๆ”

ปัทเบิกตาขึ้นนิดหนึ่งด้วยความตื่นเต้น ไม่แปลกใจอะ ผู้หญิง
คณะผมสาววายกันเกินเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ได้มั้ง

“นั่นก็เป็นเรื่องจริงสินะ ดี” ปัทว่า ยกมือขึ้นมาโบก “ฉันฉันไป
เข้าห้องเรียนก่อนละ ดีใจกับนายแล้วก็พีทชด้วยนะ ไว้เดี๋ยวมาเมาท์
ใหม่”

และเมื่อเจ้าหล่อนเดินจากไป เพื่อนซี้ก็ฟาดมือลงบนหัวผม
แรง ๆ ทีหนึ่งทันที

“อื้อย! ใ้บ้าแก่ง” ผมคราง “ตีกูทำไมเนี่ย เจ็บนะเฮ้ย!”

“หมั่นไส้มึง ได้ฟังที่กูพูดไปเมื่อกี้บ้างรีเปล่าเนี่ย หา?”

“ก็มัน---”

“อ้าว! แก่ง ทำไมไม่ไปตีเพื่อนแบบนั้นล่ะ”

เสียงของพีทชดังขึ้นทำเอาผมกับแก่งสะดุ้ง หันไปมองเจ้าของ
เสียงพร้อมกัน

วันนี้รูมเมทของผมนักยังอยู่ในสภาพเสื่อผ้ายับเยิน ผมเผ้ารุงรัง
เหมือนทุกที แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยกลบรัศมีความหล่อของเขาไปได้เลย
หมั่นไส้วะ

“พีทช มาไงครับเนี่ย” ผมว่าขณะที่เขยิบกระเป๋าให้รุ่นพี่นั่งลง

ข้าง ๆ “มีเรียนหรือครับ”

“อ้อ ชดเชยนะ” ว่าพร้อมกับปิดปากหา “โคตรซีเกียจตื่น”

“แล้วฟឹกินอะไรหรือยัง ไปซื้ออะไรมากินไหม ยังพอมีเวลาก่อนคาบจะเริ่ม”

“เออ ดีเหมือนกัน มิวจะเอาอะไรเพิ่มไหม เดียวฟឹซื้อมาให้”

“ไม่เป็นไรฟឹ ผมอิ่มแล้ว เก่งอะ เอาอะไรรีเปล่า ผากฟឹชใหม่”

ผมหันไปถามเพื่อนที่มองมาทางพวกเราด้วยสายตาแปลก ๆ
เจ้าตัวส่ายหน้าพิบพิบ

“ไม่เป็นไรครับฟឹ ตามสบายเลย”

และเมื่อฟឹกชลุกออกไป ใ้อ้เพื่อนซี้ตัวกลมของผมนกัโน้มหน้า
ลงมากระชิบ

“กูว่าพวกเอ็งสองคนเหมือนคนคบกันจริง ๆ มากกว่าจะแค่
แก๊งเล่นละครแล้วนา~ แน่ใจนะว่าไม่ได้หลอกกูเรื่องแก๊งคบนะ”

“ไ้อ้ห่า! บ้าปะเนี่ยมึง”

ใครจะไปหลอกข้าซ้อนแบบอินเซ็ปชั่นขนาดนั้น แล้วผมกับ
ฟឹชเนี่ยนะ แพน? ฮ่า ๆ ๆ ก็แค่รูมเมทรุ่นฟิรูน้องปกติเปล่าวะ

ไ้อ้เก่งอะ คิดมาก!

บทที่ 3

ผมว่าต่อให้ไม่ต้องพูดออกจากปากตรงๆ ทุกคนก็เข้าใจ
ไปเรียบร้อยแล้วว่าผมกับพี่ชคคบกันจริงๆ

Comment#120 : ชัวร์เลย แฟนกันชัด ๆ มองเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย

Comment#127 : กร๊าดดดดด พี่น

Comment#150 : ตกลงคบกันจริงๆ ใช่มั้ยอ่า

Comment#161 : เปิดตัวแล้ว ๆ

ผมนอนแผ่อยู่บนเตียงฝั่งของตัวเอง แน่นอนว่าคนส่วนมาก
เข้าใจว่าผมกับพี่ชคคบกันอยู่จริงๆ แต่อีกจำนวนไม่น้อยก็อยากให้
ผมพูดให้ชัดเจน

Comment#190 : ประกาศว่าคบกันหน่อยสิ

Comment#450 : ตกลงคบกันจริงๆ ใหม่อยากรู้

Comment#573 : คงไม่ได้คิดไปเองแล้วใช่ไหม กขมิวจริง ๆ ใช่ไหม

ผมถอนหายใจออกมาชนิดหนึ่งขณะเหวี่ยงโทรศัพท์ลงข้างตัวเหม่อมองเพดานสีขาว สงสัยคลิปรอบนี้ต้องหลุดออกมาจากปากจริง ๆ แล้วมั้งว่าพวกเราคบกัน ถึงแม้มันจะเป็นแค่เรื่องโกหกก็ตาม อันที่จริงที่ผมเสียดายมาตลอดก็เพราะไม่อยากโกหกแฟน ๆ นี่แหละ แต่จะมากลบล้ำ ไม่เล่นเป็นแฟนกับพี่กชต่อตอนนี้ก็ไม่ถึงพอ ไม่น่าจะทันแล้วด้วยซ้ำ เพราะทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเราคบกันแล้วผมก็ไม่ได้แก้ข่าวตรงนี้เลย

เสียงเปิดประตูห้องดังขึ้น ผมรีบลุกพรวดขึ้นจากเตียงขณะคนที่เพิ่งก้าวเข้ามาหอบแฮก ๆ

“โทษทีที่ให้รอนะ มิว”

“โห! ช้าวะพี่” ผมแก้งงพูด แต่เห็นสภาพเหงื่อซอกของเจ้าตัวแล้วก็เห็นใจนิดหน่อยเหมือนกัน “นี่กว่าจะไม่ได้เลี้ยงแล้วนะเนี่ยเนี่ยอย่างพี่เนี่ย”

“บ้า เลี้ยงดี ไม่เลี้ยงก็ผิดคำพูดปะวะ” เจ้าตัวว่าขณะที่ผมคว่ำกระเป๋าตังค์และโทรศัพท์ที่ใส่กระเป๋ากางเกง “ขอโทษจริง ๆ ที่ให้รอนะมิว พอดีที่บ้านรังตัวไว้ หิวแล้วละสิ”

“หิวครับ” ผมตอบตรง ๆ แต่ไม่ได้โกรธอะไรอีกฝ่ายหรอก “งั้นเราไปกินเลยดีกว่า พี่มีหมวกกันน็อกอีกอันใช่ไหมผม ขอขยี้มนะ”

หลังจากเรามาถึงร้าน จัดแจงเอาเนื้อที่ได้มาซูดแรกลงบนเตาท้องของผมก็ร้องโครกครากทันที

ผมหน้าร้อนขึ้นชนิดหนึ่งด้วยความอาย ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากคนตรงหน้าที่กำลังพลิกแผ่นเนื้ออย่างเมามั่น

“โถ! น้องมิวผู้นำสงสาร หิวจนท้องก๊วหมดแล้ว”

“เงียบเลยพี่ คิดว่าความผิดใครกันล่ะ”

“โอ้ ๆ ไม่มิโหวิหวนะ มา เตียวพี่บริการเจ้ามือให้ ตอบแทนที่พามาเลี้ยง”

ผมบ่นปากให้เขานิดหนึ่งเพราะเจ้าตัวชอบพูดย้ำเรื่องที่ผมต้องเลี้ยงเขาเหลือเกิน นี่เขาเห็นผมเป็นคนยังไงเนี่ย ไม่ผิดคำพูดหรอกนะ ในเมื่อสัญญาแล้วว่าจะเลี้ยงก็คือเลี้ยงสิ!

“เออ แต่พຽນนี้พี่คงไม่ว่างช่วงเย็นนะ ต้องไปทำธุระกับที่บ้านวะ”

“เลื่อนไปวันอื่นก็ได้นะครับ” ผมว่า เพราะเงื่อนไขในการเล่นเป็นแฟนคือการทำผมต้องเลี้ยงข้าวเขาสองมื้อต่ออาทิตย์ “ผมไม่ถืออยู่แล้ว ไม่ต้องมีเอียนก็ได้ด้วยซ้ำ แคบอกผมมาแล้วกันว่าจะให้เลี้ยงมือไหน”

“อืม” เจ้าตัวทำสีหน้าครุ่นคิด “งั้น...เช้าวันจันทร์เป็นไง พี่อยากกินหมูบึ่งหน้าหอ”

คำพูดนั้นทำให้ผมเลิกคิ้วขึ้นทันที

“แน่ใจนะพี่ว่าแค่นั้นพอ” ก็ตามปกติ ถ้ามีคนบอกว่าจะเลี้ยงข้าวอะไรก็ได้เนี่ย ใคร ๆ ก็อยากกินอาหารดี ๆ แพง ๆ กันอยู่แล้วไม่ใช่หรอ ถึงผมจะไม่ได้มีเงินมากมายขนาดนั้นก็เถอะนะ

“อ้อ แค่นั้นพอแล้ว” เจ้าตัวยิ้มหวานมาให้ผม “ให้เลี้ยงแต่ของแพง ๆ เตียวน้องหมดตัวพอดี”

เออ ก็รู้ตัวซะ พี่กษนี้ใจดีอย่างที่ผมคิดไว้จริง ๆ สมแล้วที่เป็นรุ่นเมทผม

หลังอาหารมื้อนั้นที่ล่อเอาผมจุกไม่น้อย (ตามประสาคนกินบุฟเฟ่ต์ทั่วไป) พี่กษก็ชวนผมไปเดินย่อยตามร้านอะไรก็แล้วแต่ที่พี่แกสนใจ ผมได้หนังสือเกี่ยวกับคันจิม่าหนึ่งเล่มในขณะที่เสียแก็ดได้

เสื่อมาตัวหนึ่ง และพอลอาหารที่เพิ่งยัดท่าเข้าไปเริ่มย่อย ผมก็เริ่มอยากของหวานขึ้นมา

“พี่ช ผมอยากกินไอติม”

“หืม? ไหวเหรอเรานะ” ร่างสูงข้างด้วยกั๊กมึนชัน พุดแซว ๆ “เมื่อกี้ยังโอดครวญจะเป็นจะตายอยู่เลย หายจุกแล้วหรือไง”

ใช่ครับ เมื่อกี้ผมครวญจะเป็นจะตาย...แต่ไอ้พี่นี่กลับไม่เป็นอะไรเลยสักนิดทั้ง ๆ ที่ยัดเนื้ออย่างเข้าไปมากกว่าผมตั้งเยอะ กระจะน่าจะเป็นหลุมดำขนาดย่อมอะ

“ไหวพี่ ผมหายจุกแล้ว แล้วตอนนี้ปากก็ต้องการน้ำตาล”

“งั้นกินอะไร สเวนเช่นส์ไหม หรืออยากกินอะไร”

“สเวนเช่นส์ก็ดีครับ”

“งั้นพี่เลี้ยงนะ”

เป็นอันว่าผมเลี้ยงเนื้อย่างพี่แก ส่วนพี่แกเลี้ยงไอติมผมกลับเออ ก็ให้ความรู้สึกไม่เลวทีเดียว แม้ว่าเงินที่ออกจากกระเป๋าผมจะมากกว่าเป็นสองเท่าตัวก็ตาม

“เออ มิว” พี่ชว่าขณะตักกล้วยในซามเข้าปาก “เรื่องช่องยูทูปของนายอะ”

“ครับ?”

“พี่ได้ยินมาว่า ถ้าเกิดมิมมีคนดูเยอะ ๆ จะได้เงินจากยูทูป”

ผมไม่สะเทือนกับคำถามนั้น ผมคิดว่าเขารู้อยู่แล้วด้วยซ้ำ

“ใช่ครับ พี่ไม่รู้เรื่องนั้นหรือ”

“มายอะ”

“แล้วมันทำให้พี่รู้สึกแยหรือเปล่า” ผมถามกลับตรง ๆ แต่จริง ๆ เหตุผลที่ผมรีบปากว่าจะเลี้ยงเขาสองมือทุกอาทิตย์ก็เพราะเรื่องนี้ด้วยนี่แหละ “เพราะมันอาจจะเหมือนผมเอาพี่มาหาเงิน? ถ้า

พี่รู้สึกไม่สบายใจ---”

“อ๊วย! ไม่ห rokok ตามสบายเลย” พี่ชว่าพร้อมกับโบกมือสองสามที “แต่มีวันนี้ก็เก่งนะ หาวิธีหาเงินด้วยตัวเองด้วย”

“มันก็ไม่ได้มากมายอะไรห rokok พี่” ผมพูดยิ้ม ๆ ดีใจที่อีกฝ่ายชวนคุยเรื่องงานอดิเรกตัวเอง “แต่ทำแล้วมันสนุกดีนะ ทำด้วยใจมากกว่า เงินที่ได้ถือเป็นค่าขนมซ้ำ ๆ”

“แต่หลังจากนี้ก็น่าจะได้อีกมากขึ้นไม่ใช่ห rokok” เขาว่า “ก็คนดูเริ่มเยอะขึ้นเรื่อย ๆ แล้วนี่”

“ก็หวังว่านะครึบ แต่ผมไม่หวังได้เงินจริง ๆ จัง ๆ ห rokok ว่าแต่ผมขอชิมรสนี้หน่อยได้ไหม พี่จะกินของผมด้วยก็ได้นะ”

“ได้ห rokok จั๊นขอละนะ”

ว่าแล้วเราสองคนก็แลกไอศกรีมกันกิน เออ รสมือคค่าที่พี่ชสั่งมาก็อร่อยดี ปกติผมไม่ค่อยชอบบกาแพห rokok เพราะมันขม แต่ไอติมมีคค่านี้ก็ไม่แยขนาดนั้น

จบสิ้นมือเย็นทั้งของคาวและของหวาน พวกเราทั้งสองคนก็กลับไปที่หอ

“ให้ตายสิ! เหนื่อยซะมัดวันนี้” พี่ชว่าพร้อมกับถอดเสื้อเปลี่ยนที่นอนบนอย่างที่ทำเป็นประจำ พี่แกไม่เคยอายุหุ่กับผมห rokok ครึบ แต่ก็อย่างว่า จะอายุทำไม ผู้ชายด้วยกัน

“อ้าว! พี่จะนอนนี่ห rokok ครึบคินนี้ไม่กลับบ้านห rokok ไหนบอกพุงนี้มิรุระกับที่บ้าน”

“มี แต่ช่วงสาย ๆ หนุนแหละ วันนี้ขอนอนนี่ก่อน ไม่อยากขับรถแล้ว” พูดแล้วเจ้าตัวก็เดินไปหยิบข้าวของเตรียมอาบน้ำ ผมพยักหน้าหงึก ๆ ทันทึ

“ดีครึบ ขับมอเตอริไซค์ตอนกลางคินมันอันตราย”

พี่กชหันมายิ้มยิวนให้ผม “เป็นห่วงกันก็บอกมา”

“ก็ต้องเป็นห่วงดีพี่” ไม่ห่วงจะพูดแบบนี้ทำไมล่ะ จริงไหมครับ “กลางคืนมืดๆ มันอันตรายจริงๆ นะ มอเตอร์ไซค์อะ ขนาดตอนกลางวันยังน่ากลัว”

พี่กชหนึ่งไปนิดหน่อยกับคำพูดตรงๆ ของผม ก่อนเจ้าตัวจะพยักหน้ารับแทนๆ แล้วเตรียมดึงเข้าห้องน้ำ “เออๆ เข้าใจแล้ว งั้นพี่ขออาบน้ำก่อนนะ เหนียวตัวเป็นบ้าเลย”

“ครับ” ผมตอบรับพร้อมกับทิ้งตัวลงบนโต๊ะคอมพิวเตอร์ หยิบหนังสือที่เพิ่งซื้อมาวันนี้ขึ้นมาวาง นอกจากเรื่องทำช่องแล้ว ก็มีเรื่องภาษาญี่ปุ่นนี่แหละครับที่ต้องพัฒนา

ผ่านไปอีกสองวัน ผมเตรียมตัวจะอัดคลิปใหม่เพื่อลงเกม ที่เล่นค้างจากวันก่อน และผมก็คิดว่าถึงเวลาแล้วที่ผมต้องตัดสินใจ โทท (ไม่อย่างใช้คำนี้เลย) แพนๆ ว่าผมกับพี่กชกำลัง...คบหาดูใจกันอยู่

“อ้าว! คราวนี้จะบอกตรงๆ แล้วหรือ” พี่กชว่าขณะเลื่อนเก้าอี้จากโต๊ะฝั่งตัวเองมานั่งข้างผม “เห็นวันนี้ยังบอกว่าไม่อยากโททด้วยคำพูดตรงๆ เลย”

“มันไม่ได้แล้วพี่” ผมว่า “คนกระหน่ำถามเข้ามาเยอะขนาดนี้ อีกหน่อยคงบุกมาถึงมหา'ลัยเพื่อเค้นเอาคำตอบ”

“ถึงมาหาถึงมหา'ลัยก็คงได้คำตอบว่าคบกันอยู่ดี” พี่กชพูดลอยๆ และสิ่งที่เขาพูดก็ไม่ผิดเลย เพราะหลังจากวันนั้นที่ผมบอกไปว่ากำลังคบกับพี่กช ข่าวลือนี้ก็แพร่กระจายออกเป็นวงกว้าง เพราะงั้นมันก็คงไม่ต่างกันเท่าไรหรอกมั้ง ถ้าผมจะพูดเรื่องนี้ลงคลิปลงนั่นหลังจากกดอัดวิดีโอ ผมจึงหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดก่อน

จะลงมือเล่นเกม

“สวัสดิ์ครับทุกคน ก็กลับมาพบกับผม สโลมส์ไมล์ส์อีก เช่นเคยนะครับ และวันนี้เราก็มีแขกพิเศษเช่นเดิม... พี่ช รัมเมทของ ผมนั่นเอง”

“สวัสดิ์ครับ” ยกมือไหว้ให้ล้องด้วย น่ารักมากพี่ชายประหนึ่ง นางสาวไทยกันเลยทีเดียว

“ก็...ก่อนจะเริ่มเล่นเกมวันนี้ะครับ ผมก็...มีเรื่องจะประกาศ กับทุกคนอย่างเป็นทางการ” พูดแล้วหันไปยิ้มให้พี่ช ผมเดาว่ามัน อาจเป็นยิ้มซิด ๆ ลึกหน่อย ผมเป็นคนโกหกไม่เก่งนะ แล้วก็ไม่ใช่ชอบ โกหกเป็นทุนเดิมด้วย แต่อีกฝ่ายก็แก้สถานการณ์ให้อย่างรวดเร็ว ด้วยการ เอ่อ ทำตัวกวนตีนใส่ผม

“อ้าว! มองหน้าพี่ทำไมอะน้องรัก บอกผู้ชมไปสิ หน้าพี่ไว้หลังจากนี้ค่อยมองก็ได้ ความหล่อไม่กระเด็นไปไหนหรอก”

“โห! พี่ช” ขึ้นเสียงสูงได้โดยไม่ต้องแสดงเลยครับ ความหมั่นไส้นี้ก็ของจริง “ไม่ค่อยหลงตัวเองเลยนะพี่ ก็...อะแหม่ อย่งที่ ทุกคนสอบถามกันเข้ามามากมายนะครับ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเราสองคน ไซ้ใหม่พี่”

“ช่วยยย”

“ก็...” ผมยกสองมือขึ้นมาประกบกัน “วันนี้ผมจะมาแถลง- การณ์อย่างเป็นทางการ เพราะมีทั้งคนที่อินบ็อกซ์ถามเข้ามาที่หน้าเพจ ถามทั้งในคอมเมนต์ มากมายเหลือเกิน ก็ขอบอกไว้ ณ ตรงนี้เลยนะครับว่า...” ผมเว้นช่วงนิดหนึ่งเพื่อกลั่นใจ “ผมกับพี่ช เราคบกันอยู่”

“อ่าฮะ”

ผมหันไปมองหน้าเขาทันที “อ่าฮะอะไรของพี่”

“อ้าว! ก็...อ่าชะ ไซ้เง” เขาตอบกลับมายิ้มๆ “เราสองคนคบกันอยู่ ก็ตามนั้นไคร้ครับ”

“หันหน้าบอกคนดูสิพี่” ผมพยายามกลบเกลื่อนใบหน้าที่ร้อนขึ้นของตัวเองด้วยการทำเสียงกวนๆ ใส่เขากลับ “บอกผมทำไมล่ะนุ่น คนดูเขาอยากเห็นหน้าพี่เต็มๆ นุ่น”

“ก็ทำได้อะเนอะ คนมันหล่อ”

ความประหม่า กระดากเขินอายอะไรหายไปหมดเลยครับ พี่ชมิ้มีความสามารถลบความรู้สึกพวกนั้นออกจากผมได้จริง ๆ เหลือแต่ความหมั่นไส้ล้วน ๆ

“อืม” ผมแก้งตื้น้ำแข็ง พยักหน้าแค้นๆ “เอาเลยพี่ อยากรจะพูดอะไรก็เชิญ”

“อ้าว! มิ่วไม่ตีใจเธอ ได้เป็นแฟนกับคนหล่อแบบนี้” ไม่พูดเปล่า เจ้าตัวเลื่อนมือมายีหัวผมแรงๆ พร้อมกับส่งยิ้มหวานให้หน้าตาเฉย

นะ...น่ารัก

อยู่ๆ ผมก็รู้สึกว้าไ้อ้พี่ชนี้น่ารักขึ้นมาชะงั้น?

เฮ้ย!? เดียว ใจเย็น! นั่นรุ่มเมทมิ้งนะ!

“อ้าว! ตายๆ หน้าแดงชะแล้ว สไลม์ยิ้มของเรา” พูดเสียงกั้วหัวเราะไม่พอ ยังจะเลื่อนมือมาหยิกแก้มผมอีก โว้ย! หน้าคนนะไม่ใช่ตุ๊กตาทายายยี้ด

“นี่ พี่ช พอลเลยๆ” ผมปิดมือเขาออก “จะได้เล่นใหม่เนี่ย เกมเนี่ย คนดูเขารอคดูอยู่นะครับ เอ้า! เร็ว พร้อมยัง ผมจะกดเข้าเกมแล้ว”

“แล้วเราไม่ต้องหอมแก้มกันให้ผู้ชมดูก่อนเธอ”

ผมหันขวับไปมองเขา เบิกตากว้างทันที “พี่ชว่าไเงนะ”

“อ้าว!” รอยยิ้มบนริมฝีปากเขาเปิดกว้างมากขึ้น “ไม่ใช่ที่เรา
 เต็มกันได้แบบนั้นหรือ”

เฮ้ย! บ้า ไม่ได้เต็มได้แบบนั้น! อันที่จริงคือเราไม่ได้เต็ม
 อะไรกันเลยทีเดียว! พี่พูดบ้าอะไรของพี่เนี่ย!

“บ้าหรือพี่ เต็มอะไร” ผมหันหน้ากลับมาให้ล้อง รู้สึกว่า
 หน้าตัวเองร้อนมาก “พอเลยๆ ผมจะเล่นเกมแล้ว พี่จะพูดอะไร
 ไร้สาระก็ไปที่อื่นนูน เสียเวลา”

“โอ้เฮ้ย! แค่นี้ก็เป็นเงิน” พูดพร้อมกับยื่นหน้าลงมากดปาก
 ลงบนแก้มผมอย่างรวดเร็วโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัว

ส่วนตัวผมนะหรือครับ สะดุ้งเฮือกจนตัวแทบจะลอยไปติด
 ฝ้าเพดานห้องแล้ว ผมมองหน้าเพื่อนรุ่นพี่ที่ยังส่งยิ้มหวานยียวนมา
 ให้แบบไม่ทุกขร้อนอย่างไม่อยากจะเชื่อ

เล่นใหญ่ไปแล้ว! เล่นใหญ่ไปแล้วโว้ย!

“พอ! พอเลยพี่ มาเถอะครับ เริ่มเกมกันเลยดีกว่า พี่ขแม่ง
 เล่นอะไรไม่รู้ ไร้สาระ”

“อ้าว! หอมแก้มแฟนนี่ผิดตรงไหน”

ยัง! ยังไม่เลิกอีก เดี่ยวอัดคลิปนี้จับนะ เดี่ยวบีด---

และเมื่อเราทั้งสองคนเข้าสู่บรรยากาศเล่นเกมแบบจริงจัง ใต้
 ฉากหวานแหววสีชมพูเมื่อครู่ก็หายวับไป กลายเป็นผู้ชายสองคนที่
 เครื่องเคียดอยู่กับเกมผี และมือผมก็ขึ้นเหงื่อจนเม้าส์ลื่นไปหมดอีก
 ตามเคย

“เฮ้ย! มิว ทางนั้น นั่นๆ มันอยู่นั่น”

“แล้วพี่จะชี้ให้ผมวิ่งไปหาผีทำไมเล่า”

“มิว เทียนอยู่นั่นไง”

“วิ่งดีมิว! วิ่ง! ผีจะแตกหัว--- อ้ากกกกกกก!/ว้ากกกกกกก!”

เสียงผมกับพี่มิวประสานกันอย่างไรเพราะ ดินะที่กำลังแวงกัน
ห้องค่อนข้างหนา ไม้ชั้นข้างห้องคงมาเคาะประตูตาทุกวันที่ผมทำ
คลิบ

อัดไปได้ประมาณสี่สิบนาที ผมก็พูดปิดคลิบเหมือนเดิม
ขอบคุณที่พี่ชยังหายใจหอบแฮกๆ จากที่โดนผีตุงแช่ใส่อยู่เลยไม่มี
เวลามาหยอกผมต่อหน้าคนดูแบบตอนเปิดคลิบ

“ให้ตายเถอะ” พี่ชว่าเสียงอ่อย “ไอ้เกมห่านี้มันจะยากเกิน
ไปรีเปล่า แล้วผีมันแต่ละตัวนี่ก็...อ้อหือ!”

“เออ มันยากขึ้นกว่าคราวก่อนหลายเท่าเลย” ผมเห็นด้วย
“เทียนก็แทบจะไม่มีให้เห็น ให้ตายสิ! ไอ้ย! มีอย่างสั้นอยู่เลยอะพี
ตอนที่อยู่ตรงสุสานเมื่อกี้ผมตกใจจริงๆ นะ แบบ...นึกว่าหัวใจจะ
วายแล้ว”

“เหมือนกัน” อย่าน่าได้คิดครับว่าเสียแจะปลอบ ดีไม่ดีแกล้ว
กว่าผมอีก “ทำไมเราต้องมาทรมานทรมานเล่นอะไรแบบนี้ด้วยวะ
มิว เราเล่นเกมที่มันไม่น่ากลัวไม่ได้เหรอ”

“แต่เกมนี้มันเริ่มไปแล้วนี่ครับ ยังไงก็ต้องเล่นให้จบ” ผมว่า
“แต่เดี่ยวเราหาเกมอื่นมาสลับๆ กันบ้างก็ได้ ว่าแต่...พี่ช ไหนมา
อธิบายสิ ไอ้ตอนเปิดคลิบนั้นมันอะไรกัน”

จำเลยของผมส่งยิ้มแหยๆ กลับมาให้ก่อนจะพูดแก้ตัว

“ก็ทำให้มันสมจริงไง มิว พี่ว่าตอนที่ทำนี่เป็นธรรมชาติมาก ๆ
เลยนะ ไม่เชื่อลองเปิดย้อนดู”

“พี่จะเล่นใหญ่อะไรขนาดนั้นครับ” ผมถามพร้อมกับสายหน้า
อย่างอ่อนใจ คิดถึงเรื่องนี้ก็หน้าร้อนขึ้นมาอีกจนได้ “แค่ที่ผมพูด
อย่างเดียวก็มีน้ำหนักรวมมากพอแล้ว หรือที่พี่พูดตอบกลับมานั้น
ไม่เห็นต้องมาหอมกั๊กหอมแก้ม อูย ให้ตายสิ! ชนลุก”

“ชนลุดจริงอะ” พี่ชแกล้งถามอย่างยียวน เนอะ ยังไม่เลิกเล่น
อีก

“ชนลุดดีพี่ ผมเป็นผู้ชายปกตินะ”

“แหม ก็เห็นหน้าแดง นึกว่าฟิน”

“พี่ช!”

“เออ ๆ อย่าไวยวายนักเลยน่า” พูดพร้อมกับยีหัวผมอีกแล้ว
ให้ตายเถอะ! ผมยุ่งเพราะเขามาก็รอบแล้วเนี่ย! “เห็นว่าเนื่ออย่างเมื่อ
อาทิตย์ก่อนอ่อยดีหรือ ก็ต้องเอาให้คุ้มค่าตัวหน่อยถูกไหม นี่พี่
ทำเพื่อมิวเลยนะ”

เออ พูดถึงเรื่องนี้...

“แล้วอาทิตย์นี้พี่อยากกินอะไร”

“อืม” พี่ชคิดอยู่ครู่หนึ่ง “งั้น...อยากกินอาหารญี่ปุ่นมือหนึ่ง
แล้วก็...”

“แล้วก็?” อาหารญี่ปุ่นหรือ อืม ถ้าไม่ใช่ร้านแพง ๆ ก็พอไหว
เขาไม่ได้บอกนี่ว่าร้านอะไร เอาแค่ถูก ๆ ก็พอมี

“แล้วก็อาหารฝีมือมิว”

“อะ!?” เมื่อพี่ชพูดว่าอะไรนะ “อาหาร...ฝีมือผม?”

“ใช่” เขาย้ำพร้อมกับยิ้มกว้าง มันอาจจะดูเป็นรอยยิ้มสดใส
นะ แต่ผมว่ามันเหมือนแกล้งกันมากกว่า “พี่เลี้ยงง่ายนะ มิว กิน
อะไรก็ได้ มิวอยากทำอะไรให้พี่กินละ ข้าวผัดเป็นไง”

ไอรุ่นพี่บ้า!

ถ้าจะตั้งเงื่อนไขกันแบบนี้ ลูให้ผมพาไปเลี้ยงร้านแพง ๆ ยังจะ
ดีเสียกว่า

บทที่ 4

“ก็พี่จำได้ว่ามิวเคยเล่าให้ฟังว่าที่บ้านทำร้านอาหาร แปลก
หรือถ้าพี่อยากจะกินอาหารฝีมือมิว”

“ถ้าพี่อยากจะกินข้าวร้านผม ก็มากินที่ร้านผม ไม่ต้องมาตั้ง
เงื่อนไขว่าต้องเป็นฝีมือผม” ผมเถียงชายหนุ่มรุ่นพี่ที่ยังมีรอยยิ้ม
ยิววนประดับอยู่บนใบหน้าเฉกเช่นเคย

วันนี้ผมพาเขามาที่ร้านอาหารตามสั่งของบ้านผมตามที
สัญญากับเจ้าตัวไว้ ที่นี่เป็นตึกแถวที่พ่อผมซื้อตั้งแต่โครงการก่อสร้าง
ใหม่ ๆ ส่วนบ้านหลังที่ผมอยู่ปัจจุบันก็อยู่ในหมู่บ้านลึกเข้าไปใกล้ ๆ
นี้แหละ

ที่นี่ทำเลดีมาก นอกจากจะมีตึกแถวแล้ว ยังมีห้องพักต่าง ๆ
เปิดเช่า บ้านผมจึงได้ลูกค้ากลุ่มนี้มาไม่ยากเพราะราคาไม่แพงและ
อาหารสะอาดรสชาติอร่อยเหาะ

ที่ผมพูดแบบนี้ได้เพราะแม่ครัวหลักคือแม่และป้าผมนี่แหละ
แล้วก็ไม่ต้องมองผมแบบนั้นเลย ผมไม่ชอบการทำอาหารจริง ๆ

แม้ที่บ้านจะเปิดร้านขายอาหารตามสั่งก็ตาม ใช่ว่าผมทำกับข้าวไม่เป็นนะ แต่ไม่ชอบทำ

“อ้าว! มิว มาแล้วเหรอลูก” คุณนายธีรดา แม่ผมเยื้องย่างออกมาจากหลังครัวแล้วหลังจากผมฝากพีเบล หัวหน้าสาวเสิร์ฟประจำครัวเราให้ไปตามหม่อมแม่มา โชคดีที่ตอนนี้ลูกค้ายังไม่แน่นร้านนัก แม่ผมเลยปลีกตัวออกมาได้

“สวัสดิ์ครับแม่” ผมยกมือไหว้ พี่ชทำตาม แม่กับพี่ชเคยเจอกันมาก่อนตอนผมย้ายเข้าไปอยู่หอแล้ว เพราะงั้นจึงไม่ต้องเสียเวลาทำความรู้จักกันมาก

“ไงจ๊ะ เห็นวันนี้มิวบอกว่าพี่ชอยากกินอาหารร้านป่าเหรอ” แม่ผมพูดยิ้ม ๆ พี่ชหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะขยายความ

“ครับ ผมบอกว่าผมอยากกินกับข้าวที่มีวทำ”

“ตายแล้ว! จะดีเหรอลูก” คุณแม่อุทานเสียงหลง แทะจะยกมือขึ้นมากุมอกอยู่ร่ำร่ำ “ฝีมือมิวเนี่ยนะ จะกินได้รีเปล่าก็ไม่รู้”

“เกินไปแม่” ผมแยกเขี้ยวใส่แม่ตัวเอง “มิวไม่ได้ทำอาหารแยขนาดนั้นสักหน่อย มาครับ พี่ช เลือกที่นั่งเลย เดี่ยวผมไปทำข้าวผัดมาให้”

“ข้าวผัดอย่างเดียวจะพอเหรอลูก” เสียงคุณนายธีรดาผู้เห็นทุกคนที่อายุน้อยกว่าตัวเองเป็นลูกหันไปถามพี่ชไล่หลังผมมา “ให้มิวทำอย่างอื่นมาด้วยไหม ผัดผักอะไรจ้ะ”

“ผมไม่ทำนะแม่!” ผมรีบดักคอ ก็ตกลงกันไว้แค่ข้าวผัด จะมาผัดผักอะไรอีกล่ะ

“เดี๋ยวเถอะ! พี่เขาอุตส่าห์มาถึงบ้าน พูดจาแบบนี้ได้ยังไง!” แม่ผมตะโกนกลับมาเสียงดู ส่วนไอ้รุ่นพี่ตัวแสบหัวเราะว่า

“แค่ข้าวผัดของมิวอย่างเดียวก็พอครับ”

ไข่ ต้องให้ได้แบบนี้ ไข่ฟီที่รัก ผมไม่ใช่คนชอบทำอาหาร และฟឹชก็รู้เพราะผมเคยเล่าให้ฟังแล้ว ผมว่าเพราะเฮียแกรู้นี่แหละ ถึงได้ตั้งใจจะบุว่าอยากกินกับข้าวฝีมือผม ไข่เรื่องแกลั้งกันนี่ชอบนัก

“ไง มิว” ป้าแท้ๆ ของผมเอ่ยทักก่อนจะทำตาเหลือกเมื่อเห็นผมหยิบผ้ากันเปื้อนมาใส่ “ตายละ นี่มิวจะเข้าครัวเองเลยหรอเนี่ย ตายแล้ว พรุ่งนี้หิมะต้องตกในเมืองไทยแน่”

“ก็มากไปป้านิด” ผมเบ้าปาก “วัตถุดิบอะไรยังอยู่ที่เดิมใช้ไหมครับ” จันผมขอลงมือเลยนะ”

และสาเหตุหลักๆ ที่ผมไม่ชอบทำอาหารเลยก็คือ...

“มิว ลูกใส่น้ำมันเยอะไปหรือเปล่า แล้วกระทะใครเขาให้ถือแบบนี้ จับให้มันทะมัดทะแมงหน่อย” แม่ผม

“ตายแล้ว! มิว ใครให้หนูหั่นกุ้งแบบนี้ แล้วแครอทนั่นไม่ใหญ่ไปหน่อยหรอ เตี้ยวคนกินเขาก็กัดคอหอรอก” นี่ป้า

“ไปเลอะหมดแล้วลูก มิว ตั้งใจทำหรือเปล่าเนี่ย”

“ระวังอย่าให้ข้าวแฉะนะลูก เตี้ยวไม่อร่อย”

และอีกสารพัด

นี่แหละครับ สาเหตุที่ผมไม่ชอบเข้าครัว คือไม่ใช่ว่าผมทำกับข้าวไม่เป็นนะ ถ้าจำเป็นก็ทำได้ แต่ถ้าเลือกจะขอล้างดีกว่า ต่อให้ทำคนเดียวไม่มีคนคุม แต่ผมจะรู้สึกเหมือนมีเสียงของแม่กับของป้ามารอกหูอยู่แบบนี้ตลอด และมันทำให้ผมไม่มีความสุขกับการทำกับข้าวเลย

ในที่สุดป้าและแม่ของผมก็ผละออกไปเพราะเริ่มมีออร์เดอร์เข้ามา ทำให้ลูกค้าถึงไม่มาให้เร็วกว่านี้นะ นี่ผมทำจนจะเสร็จอยู่แล้ว

ผมวางจานข้าวผัดกุ้งสองจานลงบนโต๊ะที่ฟឹชนั่งอยู่ เจ้าตัวเงยหน้าขึ้นมาจากมือถือพร้อมกับส่งยิ้มมาให้

“กลิ่นหอมจาง มีว นาทานสุด ๆ”

“แน่นอนสิพี่” ถึงจะรู้ว่าตัวเองไม่ได้ทำกับข้าวเก่ง แต่คนตั้งใจทำมาแล้วมันก็ต้องออกมาดีสิ “ผมรักษาคำพูดอยู่แล้ว แต่พี่นี่ก็บ้านะ เลือกร้านแพง ๆ ก็ได้แท้ ๆ แต่ดันมาหวังพึ่งฝีมือการทำอาหารของผม เสียใจทีหลังไม่รู้ด้วยนะ”

“เสียใจทำไม” พุดพร้อมกับตักข้าวเข้าปากเคี้ยว “ข้าวผัดนายนี้อร่อยดีออกนี่”

ผมลองตักข้าวปากเพื่อชิมรสมือตัวเองบ้าง อืม ก็พอใช้ได้แน่ละว่ามาตรฐานแค่นี้แม่ผมคงไม่ให้ผ่าน แต่สำหรับผม เท่านั้นก็ดีมากพอแล้ว

แล้วแม่ก็วางจานผัดผักกับกุ้งชุบแป้งทอดลงตรงหน้า ผมเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายที่ส่งยิ้มบางมาให้

“อ้าว ทานกับข้าวผัดนะลูก กินแต่ข้าวผัดอย่างเดียวเดี๋ยวไม่อิ่ม”

“ขอบคุณครับแม่” ผมยิ้มตอบ กุ้งชุบแป้งทอดนี้อาหารจานโปรดผมเอง แม่เลื้อนมือมาลูบหัวผมทีหนึ่งก่อนจะผละไปปรับออเดอร์จากลูกค้า ผมตักกุ้งชิ้นหนึ่งมาไว้ในจานตัวเองพร้อมกับโรยน้ำบ๊วย อารมณ์ดีขึ้นมาทันทีกับกุ้งฝีมือแม่

“โห! ยิ้มหน้าบานเชียวนะ” พี่กซยิ้มพร้อมกับพุดแซว ผมยิ้มตอบกลับอย่างไม่สะทกสะท้าน แถมยังใจดีตักกุ้งให้คุณพี่อีกด้วย

“แน่นอนสิพี่ ผมชอบกุ้งชุบแป้งทอด”

“ทานผักนี้ด้วยสิ คุณแม่อุตส่าห์เอามาให้” เขาตักผัดผักคืนให้ผม แน่แน่นอนว่าผมกินทุกอย่างที่อยู่ในจานตัวเองหมดเรียบ มีครอบครัวทำร้านอาหารจ๊ ขอบอกว่ารู้คุณค่าข้าวทุกเม็ด

ผมกับพี่กซนั่งย่อยอยู่อีกครู่หนึ่ง ผมเล่าให้อีกฝ่ายฟังว่าห่าง

จากร้านผมไปอีกไม่กี่ชอยคือซาฟารีเวิลด์ ถ้าพี่ชสนใจอยากไปเจอเพื่อนในนั้นก็ขับรถไปได้ รุ่นพี่ตัวโย่งเอี่ยมมามีไหวผมแรง ๆ อย่างคาดโทษที่ไปเหมารวมเข้ากับสัตว์ในสวนสัตว์ ทำไมละ ก็หน้าออกจะคล้าย ๆ กัน น่าจะคุยกันรู้เรื่อง

“แม่” เสียงเรียกของน้องสาวผมดังขึ้นเรียกความสนใจจากผม และพี่ชทันที “มอสขอเงินค่า---” เสียงของเด็กสาวเจียบไปเมื่อหันมาเห็นผมกับรุ่มเมท เจ้าตัวอ้าปากกว้างขึ้น แต่ยังไม่ทันพูดอะไรก็พุ่งเข้ามาหาผมทันที

“ใจเย็น มอส” ผมรีบปรามน้องสาวที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นม. 4 มอสรวบผมหางม้าขึ้นไปด้านบน มันแกว่งไปมาอย่างน่ากลัวตอนที่กระแทกเท้าปรีเข้ามา “ห้าวนะเนี่ยเรา เจอพี่ไม่ยกมือไหว้เลยหรือหือ?”

“นี่มันแฟนพี่---”

“ซู้ว!” ผมรีบยกนิ้วชี้ตะปะปาก หันมองว่าแม่หรือป้านิดอยู่แถวนี้ไหม ส่วนพี่ชงอตัวลงไปกลั้นหัวเราะเรียวบร้อยแล้ว จะมาเล่นตื้นอะไรตอนนี่ “อย่าเพิ่งพูดอะไรเรื่องนี้ได้ไหม อยากให้แม่หัวใจวายตายหรือ”

“พี่มิวรู้ไหมว่าเพื่อนมอสพูดถึงเรื่องพี่มิวกับผัวพี่ด้วยนะ”

คำพูดนั้นทำเอาผมสะดุ้ง ส่วนพี่ชหลุดหัวเราะออกมา นิดหนึ่งอย่างกลั้นไม่อยู่ โอ๊ย! ให้ตายสิ!...แค่เพราะคำพูดพล่อย ๆ คำเดียวที่หลุดไปในคลิปนี้ ทำเอาผมได้ผัวกันเลยทีเดียว

“ใจเย็น มอส” ผมรีบดึงตัวน้องสาวที่ค่อนข้างหัวของตัวเองลงมากกระชับ “พี่กับพี่ชไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“อ้าว!” เจ้าหล่อนทำหน้าง “แล้วที่เขาบอกว่าพี่สองคนคบกันนั่นละ”

“ก็...เอ่อ พวกพี่แกลั้งคบกันอยู่นะ”

มอสมหวดคิ้วมุ่น “แล้วทำไมต้องแกลั้งคบด้วย”

“ก็มีอะไรหลายอย่าง” ซี้เกียจอธิบายวะ “แต่ฟังนะ ห้ามบอกเรื่องนี้กับใคร เข้าใจไหม”

“เรื่องไหน เรื่องที่พี่แกลั้งคบหรือเรื่องที่ทุกคนลือกันว่าพวกพี่คบกัน”

เออ นั่นสิ เรื่องไหนล่ะคราวนี้ จะพูดยังไงดี

“เออจ้ เาเป็นว่าพี่กับพี่กชกำลังคบกันอยู่ แต่ห้ามบอกพ่อ กับแม่เรื่องนี้ เข้าใจไหม”

“แล้วเรื่องแกลั้งคบล่ะ ตกลงว่านี่คบกันจริง ๆ หรือว่าแกลั้งคบกันแน่”

โอยยย! ปวดหัว

“แกลั้งคบเฉย ๆ เพี่!” ผมแยกเขี้ยวใส่ไอ้มอส “พี่แกเป็นผู้ชายแท้ นะ ก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

“ไม่เห็นจะสน”

เออ ก็เป็นนี้ทุกที

“เอาเป็นว่าเก็บเรื่องนี้เป็นความลับด้วยแล้วกัน ถ้าคุยกับเพื่อนก็บอกว่พี่กับพี่กชคบกัน”

“มอสไม่สนใจเรื่องชาวบ้านหรอก แม่! มอสขอตั้งค้ค่าเข้าค่ายหน่อย” แล้วเจ้าตัวก็สะบัดแขนหลุดจากการเกาะกุมของผมแล้วจากไป เห็นยัยจอมแก่นนี้แล้วอดไม่อยู่ ต้องถอนหายใจออกมาเฮือก พี่กชโน้มหน้าลงมาพูดเสียงเบาอย่างไม่แน่ใจ

“จะดีเหรอมิว เกิดน้องมิวไปบอกเพื่อนที่โรงเรียนแล้วความแตกขึ้นมา---”

“ไม่หรอกครับ” อย่างน้อยผมก็เชื่อมั่นน้องสาวตัวเอง อีก

อย่าง...“มอสไม่ค่อยสนเรื่องของใครหรอก ต่อให้คนอื่นเขาเมาท์กัน เรื่องเรา ยัยนั่นก็ไม่คิดจะร่วมวงด้วยอยู่แล้ว”

“แต่น้องมิวก็ยิ่งอุตส่าห์รู้นะ” พุดยิ้ม ๆ

“ก็นะ มันคงดูช่องผมอยู่บ้างเหมือนกันมั้ง จ้าถ้าพีกินเสร็จ แล้วผมไปเอาของที่ห้องหน่อย พีก็จะมาด้วยไหม”

พีก็ชงักไปทันทีด้วยท่าทางไม่แน่ใจ “ห้องของมิว...หมายถึง ห้องนอนของมิวในบ้านของมิวอะนะ”

“ก็โชคดีพี” ถามอะไรแปลก ๆ “ผมว่าจะไปเอาจอยสักหน่อย จะได้ต่อเล่นกับคอมพิวเตอร์ที่หอได้ง่าย ๆ ผมว่าจะซื้อเกมในสตรีมเกมหนึ่งมาเล่นอยู่ มันเล่นพร้อมกันสองคนได้ด้วยนะ พีจะได้ไม่ต้องนั่งหน้าเมื่อยเวลาผมเล่น แต่เกมนี้ถ้าไม่มีจอยจะเล่นยากมาก อีกอย่าง...ถ้าเล่นสองคนยังงี้ก็ต้องใช้จอยแหละ ไม่งั้นเล่นไม่ได้ โชคดีที่ผมมีจอยเก็บไว้หลายอันอยู่ เมื่อก่อนใช้เล่นกับมอสแล้วก็ถูกพี่ลูกน้องคนอื่น ๆ จะได้ไม่ต้องเสียตังค์ซื้อใหม่”

พีก็ส่งยิ้มกลับมาให้ผม “มิวนี่พอพูดเรื่องช่องของตัวเองหรือเรื่องเกมนี้อารมณ์ดีขึ้นมาเลยนะ ชอบมากจริง ๆ เลยสิ?”

“อ้าว! แหงดีพี” ผมตอบพร้อมกับหัวเราะร่วน “ไม่งั้นผมจะทำช่องเกี่ยวกับการเล่นเกมของตัวเองทำไมล่ะ มาครับ พีชง ขึ้นมาก่อน ห้องผมอยู่ทางนี้”

ผมพาрумเมทรุ่นพีเข้ามาในห้องส่วนตัวของตัวเอง มีโปสเตอร์เกมกับอนิเมะการ์ตูนญี่ปุ่นแปะอยู่บนผนังสามสี่แผ่น พีก็กวาดตามองไปรอบ ๆ ก่อนจะเดินไปสำรวจฟีกเกอร์จากเรื่องดราม่าก่อนบอลที่เรียงรายอยู่บนชั้น

นั่น...เห็นนะว่ามองนมกับขาอ่อนบลูมาอยู่ ผมรู้ ผมเคยทำมาก่อน

ผมยัดจอยเกมใส่กระเป๋าไปที่เตรียมมาอย่างรวดเร็ว พี่ชเดิน
ไปนั่งที่เก้าอี้ กวาดตาดูหนังสือที่เรียงรายบนชั้นวาง

“อ่านการ์ตูนเยอะจัง”

“สนุกนะพี่ เรื่องที่พี่มองอยู่อะ ถ้าอยากยืมก็เอาไปได้นะ”

“เออ มิว”

“หืม?” ผมถามกลับโดยที่มีมือยังสาละวอนกับกระเป๋าตัวเอง “ว่า
ไฉนครับ”

“ผลตอบรับของคลิปที่แล้วเป็นไง”

ผมเงยหน้าขึ้นมองคนถามทันทีก่อนจะเหยียดยิ้มกว้าง “ก็...
ดีครับ ถล่มหลายมากมาย ผมได้ยอดวิวกับยอดซับขึ้นเกือบเท่าตัว
ได้มั้ง”

“แล้วนอกจากนั้นล่ะ”

“นอกจากนั้นอะไร”

“ก็รู้ๆ กันอยู่ว่าตอนนี้คนอื่นมองเราสองคนยังไงล่ะ”

ผมยกไหล่ “ก็ใช่ครับ ทุกคนก็ตื่นเต้นกันดีที่เราทั้งคู่เป็นแฟน
กัน”

“แล้วมิวโอเคกับเรื่องนั้นหรือ”

“อ้าว!” อดไม่ได้ ต้องหลุดหัวเราะออกมานิดนึง “ผมเป็นคน
ขอให้พี่ช่วยเล่นเป็นแฟนเองนะ ถ้าผมไม่โอเคแล้วจะทำยังไงล่ะ”

“แล้วตกลงว่าโอเคหรือไม่โอเค”

“ก็ต้องโอเคดีพี่” ผมสบตาเขาตรงๆ “ตอนนี้ช่องผมแม่งโคตร
บูม นี้นวันก่อนผมเพิ่งได้คุยกับนักแคสต์ที่ดังๆ คนหนึ่งมา ผมว่าคราว
หน้าจะลองเล่นเกมกับเขาสักตาอยู่”

“แล้วมิวไม่รู้สึกแยหรือที่คนอื่นมองว่ามิวชอบผู้ชาย”

ผมคิดตามคำถามนั้น จะหาว่าผมหมกมุ่นอยู่กับชาแนลของ

ตัวเองมากไปก็ได้นะครับ แต่นอกจากเรื่องที่ว่าคำโกหกนี้ทำให้ช่อง
ของผมมีคนดูเพิ่มขึ้นแล้ว ผมแทบไม่คิดถึงแง่มุมอื่น ๆ เลย

ในที่สุดผมก็ส่ายหน้ากับคำถามที่ว่า “ก็ไม่มีครับ พี่ชช อีก
อย่าง...เรื่องแบบนี้สมัยนี้ก็ปกติจะตายไปไม่ใช่หรือ”

ไม่รู้ทำไม แต่ผมรู้สึกเหมือนเพื่อนรุ่นพี่ผมจะถอนหายใจออก
มาอย่างโล่งอกชนิดหนึ่ง

“งั้นหรือ”

“หรือว่าพี่รู้สึกไม่ดี?”

“เปล่า ๆ” โบกมือกลางอากาศ “ถ้ารู้สึกไม่ดีคงไม่ตอบรับคำ
ขอรับรองของมิวหรือก”

ผมแยกเขี้ยวใส่เขา “ไม่ต้องเน้นคำว่า ‘ขอรับรอง’ ขนาดนั้นก็
ครับ”

“แต่อย่างนี้เราก็ไม่ควรบอกใครพร่ำเพรื่อปะว่าไม่ได้คบกัน
จริง ๆ” เขาพูดพร้อมกับหยิบโตเกียวกุลเล่่มหนึ่งชิ้นมานอนอ่าน ผม
เช็คว่าไม่ลืมอะไรที่ควรเอาไปจากห้องอีกครั้ง

“ก็คงงั้นแหละครับ แต่ผมบอกไ้เก่งนะ แล้วก็บอกไอ้มอสไป
เมื่อกี้”

“งั้นพี่บอกเพื่อนตัวเองก็ได้ใช่ไหม”

“ครับ แต่ยังไงก็ขออย่าให้เพื่อนพี่เอาไปแจก๊แล้วกัน เดี่ยวจะ
มีเรื่องดราม่า” เอาจริง ๆ ก็กลัวอยู่เหมือนกันครับว่าถ้าความแตก
แล้วจะมีโคกนาฏกรรมเกิดขึ้นกับตัวผมและช่องของผม แต่ตอนนี้ยัง
ไม่อยากจะไปกังวลถึงตรงนั้น ขอขอบโกยช่วงขาขั้นนี้ไปก่อน

“เออ ไม่ต้องห่วงหรือก แต่พอเราจะเลิกเล่นเป็นแฟนกันจริง ๆ
ขึ้นมาจะทำไงอ๊ะ มิวจะบอกคนดูว่าไง”

“ก็...คงบอกว่าเลิกกันแล้ว อ่ะไร้งี้มั้งครับ”

“ต้องพูดด้วยสินะว่าเข้ากันไม่ได้” พี่ชยัมยิยวน ผมหัวเราะ
รับขณะรูดซิปกกระเป๋าคิด

“ใช่สิพี่ นันมันแพทเทิร์นคลาสสิกอยู่แล้ว แต่กว่าจะถึงตอน
นั้น ผมว่าทุกคนคงเบื่อ ๆ กับคู่ของเราแล้ว” อย่างน้อยผมก็หวังว่า
แบบนี้แหละ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น คนที่โผล่หน้าเข้ามาคือพ่อของผมเอง
“ไง มิว มอสบอกว่ามิวอยู่บนห้อง”

“สวัสดิ์ครับ” พี่ชยัมยิยวนไหว้อีกฝ่ายอย่างรู้มารยาท พ่อผมรับ
ไหว้อย่างรวดเร็วก่อนจะเลิกคิ้วข้างหนึ่งเป็นเชิงถาม ลืมไป พ่อยัง
ไม่เคยเจอพี่ชยัมยิยวนว่า ตอนที่ผมย้ายเข้าหอมีแต่แม่ที่ได้เจอ

“นี่พี่ชยัมยิยวนพ่อ รุมเมทผมไง”

“อ้อ” พยักหน้าหงิก ๆ จากนั้นก็ยื่นอะไรบางอย่างมาให้ “นี่
นะ มิว พ่อได้มา ให้มอสไปแล้วสองใบ เลยเอามาให้มิวอีกสองใบ
เผื่ออยากไปกับเพื่อน”

“อะไรหะพ่อ” ผมรับตัวอะไรสักอย่างมา ก้มลงดูก่อนจะร้อง
อ้อ “ตัวไปซาฟารีนะเอง”

“ชวนพี่ชยัมยิยวนไปเที่ยวสิ” พุดพลางพยักพืดไปทางเพื่อนรุ่นพี่
ของผม “อยู่ใกล้ ๆ ตรงนี้เอง แต่วันนี้อาจจะเข้าไปหน่อย จะเที่ยว
ไม่คุ้ม”

“ขอบคุณครับพ่อ” ผมว่า มีบ่อยครั้งเหมือนกันที่พ่อจะได้ตัว
เข้าสวนสัตว์แห่งนี้มา ผมกับมอสนี่യാ်ปทุมมาแล้ว “แต่วันนี้คงไม่ได้
แล้ว เข้าไปอย่างที่พ่อว่าแหละ นี่เดี๋ยวผมกับพี่ชยัมยิยวนกำลังจะกลับหอ
แล้วด้วย”

“อ้อ เดินทางดี ๆ แล้วกัน” พุดเพียงเท่านั้นแล้วก็หายหน้าไป
ผมหันกลับมามองรุ่นพี่ที่มองบัตรเข้าสวนสัตว์ในมืออย่างสนใจ ผม

เลยยื่นให้เขาดู

“อ๊ะ พี่ ผมให้ พี่จะเอาสองใบเลยก็ได้ละ ซาฟารีผมไปบ่อยแล้ว เพื่อพี่อยากพาสาวไปเดท”

“เดท?” เขาทวนค้ำง ๆ ขณะพลิกดูด้านหลัง “นี่ยังเหลืออีกตั้งสามเดือนกว่าจะหมดอายุนี้”

“ใช่ พี่ ไม่ต้องรีบก็ได้ ไว้หาสาวได้ก่อนค่อยไป นี้นะ ขอบอกเลยว่าถ้าพี่ไปซื้อหน้าประตูนี้ ค่าเช่าคนหนึ่งเกือบหกร้อยเลยนะ เอ... ใช่เปล่าหว่า ประมาณนั้นมั้ง ผมก็ลืม ๆ แล้ว ว่าแต่พี่เคยไปหรือเปล่า ซาฟารีเวิลด์เนี่ย”

“ไม่อ๊ะ ไม่เคย”

“โห! จริงดิ” สำหรับผมที่ไปบ่อยพอ ๆ กับห้างแถวบ้านถือว่าเป็นเรื่องน่าแปลกใจทีเดียว “งั้นก็โอกาสดีเลย พี่จะได้ไปเยี่ยมเพื่อน ๆ พี่นั่นไง โห! แล้วก็ไม่ต้องบอก ปานนี้พี่คงเหงาแยะแล้ว ไม่ได้เจอฝูงตั้งนาน เมื่อกี้ถ้า---เอ๊ย! พี่ ทำอะไรเนี่ย!”

“เงียบปากเลย ไอ้ตัวแสบ”

ผมร้องเหวอเพราะอีกฝ่ายใจนตัวเข้ามาทุ่มผมลงบนเตียง ยังไม่ทันที่ผมจะได้ตั้งตัวอะไร ไอ้คุณพี่ชกก็จิ้งนี้่วลงมาบนเอวของผมอย่างบ้าคลั่ง

...จะเหลืออะไรละครับ ดิ้นดิ!...

“โอ๊ย! ฮ่า ๆ ๆ พี่ชก ไม่เอา ผมล้อเล่น พะ...พี่ชก! ฮ่า ๆ ๆ พอแล้ว พอแล้ว---”

“จะพูดล้อเลียนรุ่นพี่อีกไหม หา!? แล้วว่าใครเป็นเพื่อนกับสิ่งมีชีวิตในสวนสัตว์ หือ?”

ผมพยายามจับมือเขาให้หยุดจี้เอวผมสักที แต่พี่ชกแข็งแรงเป็นบ้า ผมรวบมือเขาไว้ไม่อยู่เลย โอ๊ย! ตาย หายใจไม่ทัน...หายใจ

ไม่ทันแล้ว!

“พะ...พีทช ผมขอโทษ ผมไม่ลို့แล้ว---”

ผมหายใจหอบระริวทั้งที่ริมฝีปากยังเป็อนยิ้ม แต่เมื่อผมได้สบตากับคนด้านบน อยู่ๆ ผมก็รู้สึกว่เสียงทั้งหมดถูกกลืนหายไป
ในลำคอ

พีทชมิดวงตาสีน้ำตาลเข้ม ไม่ได้ด่าสนิทเหมือนกับของผม
สายตาของเขามักจะแฝงแววขี้เล่น ยีวนกวนประสาท หรือไม่งั้นก็
ฉายแววเป็อนหน่ายไปเลยตามประสาคนขี้เป็อง

แต่ตอนนี้เขามีแววตาที่แปลกออกไป มันเป็อนสายตาที่ผมไม่
แน่ใจว่มันหมายความว่าอะไร

แต่...มันทำให้ผมใจเต็นแรงขึ้น

คือแค่จากที่หายใจหอบหนักหน่วงนี้ก็ทำให้หัวใจผมเต็นริวอยู่
แล้ว นี่มันยังจะเต็นแรงขึ้นได้อีกเหอ

“พีทช?” ผมเรียกเขาอย่างไม่แน่ใจขณะที่ร่างสูงผละออกจาก
ผม เขาเล็อนมือขึ้นถูแก้มแดงๆ ของตัวเองราวกับต้องการกลบ
เกล็อนบางอย่าง

ให้ตายสิ!...ทำไมเขาดูน่ารักแบบแปลกๆ จัง แล้วนี่ก็ไม่ใช่
ครั้งแรกด้วยที่ผมเห็นว่เขาน่ารัก

“โทษที แกล้งแรงไปเหอ” เขาถามโดยไม่มองหน้าผม

“ก็...เปล่าครับ ผมไม่เป็อนไร”

“อ้อ” ยัง! ยังไม่มองผมอีก “จัน...เรากลับกันเลยใหม่ หยิบของ
ครบแล้วริเปล่า”

แล้วพีแกจะหน้าแดงทำพระแสงอะไรครับเนี่ย!